

18. LISTOPADA 2026.

SVJETSKI DAN MISIJA

Jedan u
KRISTU
u Jedinjeni u
POSLANJU

Animacijski materijali

IMPRESUM

Glavna urednica:

S. Ivana Gelo, A.D.C.

Zamjenik glavne urednice:

Dr. Dubravko Turalija

Izdavač i nakladnik:

NACIONALNA UPRAVA PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA
U REPUBLICI HRVATSKOJ

Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB

00385/1/5635-055

missio.croatia@misije.hr

www.misije.hr

facebook.com/missioHR

instagram.com/misije.hr

NACIONALNA UPRAVA PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA
U BOSNI I HERCEGOVINI

Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO

00387/33/667-889

missio.bih@bih.net.ba

www.missio.ba

facebook.com/missioBiH

instagram.com/missio.ba

Suradnici:

p. Vatroslav Halambek, don Boris Dabo, o. Milan Knezović,
s. Ana Uložnik, dr.sc. Luka Pranjić, s. M. Juliana Beretić,
s. Vesna Bošnjak, don Jakoslav Banić, s. Ljubica Bosilj,
Jolida Klarić, Papinska misijska djela Slovačke, s. dr. Monika Juszka
s. Ružica Dodig, Zoag.hr, Dario Kukić (ilustracije)

Fotografije: arhiv PMD-a, Zvonimir Atletić,

Družba školskih sestara franjevkica – Bosansko-hrvatska provincija

Grafičko oblikovanje i tisak: Monogram j.d.o.o.

SADRŽAJ

UVODNIK

- 4 JEDAN U KRISTU – UJEDINJENI U POSLANJU
- 6 PAPINA SVJETSKA MOLITVENA MREŽA
- 8 PORUKA PAPE LAVA XIV. ZA 100. SVJETSKI DAN MISIJA
- 12 PORUKA PREDSEDNIKA VIJEĆA ZA MISIJE HRVATSKE
BISKUPSKO KONFERENCIJE

NAŠA TEMA

- 15 MISIJA KOJA NE PRESTAJE

NOVI MISIONARI

- 19 S. VESNA BOŠNJAK – NOVA MISIONARKA CRKVE U HRVATA

LITURGIJA

- 23 RAZMATRANJE LITURGIJSKIH TEKSTOVA ZA 28. TJEDAN
KROZ GODINU
- 32 SVJETSKI DAN MISIJA

ANIMACIJA

- 39 KATEHEZA ZA DJECU S TEŠKOĆAMA U RAZVOJU
- 41 KATEHEZA ZA VJEROUČENIKE NIŽIH RAZREDA
- 43 KATEHEZA ZA VJEROUČENIKE VIŠIH RAZREDA
- 48 MISIJSKA KRUNICA
- 50 KLANJANJE - JEDAN U KRISTU, UJEDINJENI U POSLANJU

DODATAK

- 53 BISKUPIJSKI RAVNATELJI PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA
- 55 POPIS MISIONARA PO ZEMLJAMA POD SKRBI
KONGREGACIJE ZA EVANGELIZACIJU NARODA
- 58 POPIS MISIONARA PO ZEMLJAMA KOJE NISU POD SKRBI
KONGREGACIJE ZA EVANGELIZACIJU NARODA
- 59 FULTON J. SHEEN – NOVI BLAŽENIK I GLAS RADOSNE VIJESTI

UVODNIK

JEDAN U KRISTU – UJEDINJENI U POSLANJU

Može li jedna molitva sažeti cijelo poslanje Crkve? Može, ako je to molitva samoga Isusa. Isusova velikosvećenička molitva (Iv 17), izabrana kao programski moto ovogodišnjeg Svjetskog dana misija, nije pobožni dodatak Posljednjoj večeri. To je oporuka. U trenutku kada mu se zemaljski život privodi kraju, Isus ne moli za sebe, nego za nas. A Papina nakana za ovu godinu tu oporuku prevodi u program: Jedan u Kristu – ujedineni u poslanju.

Poruka je jasna i zahtjevna. Bog nas ne želi spasiti kao rasute pojedince, nego kao zajednicu. Kristova je želja da vjernici već

ovdje, u ovom životu, budu privedeni punini jedinstva. Ali to jedinstvo nije svrha samome sebi. Ono je znak. Ono je propovijed.

Tu se otkriva teološki slijed koji Ivan brižno gradi: Otac daje Sinu slavu, Sin tu slavu daje učenicima, a iz te primljene slave rađa se jedinstvo. I upravo to jedinstvo postaje jezik koji svijet razumije. Svijet neće povjerovati zbog naših argumenata, nego zbog našeg zajedništva. Tako, jedinstvo postaje neraskidivo vezano uz poslanje.

Zato se Očeva ljubav ne očituje samo u tome što nas štiti od svijeta, nego u tome

što nas šalje u svijet. Učenici nisu samo čuvari Isusove uspomene. Oni postaju dionici njegova zadatka. Već za vrijeme njegova zemaljskog života, a nadasve nakon uzašašća, pozvani su nastaviti isto djelo.

Po čemu se onda razlikuju od svijeta? Ivan odgovara jednom rečenicom: „Upoznali su da si me ti poslao“ (Iv 17,25). Posebnost učenika nije u njihovoj moralnoj superiornosti, nego u spoznaji. Ali, ne spoznaji apstraktnog i apsolutnog Boga, nego Boga koji ima lice, dušu i tijelo – utjelovljena Isusa.

Tako sve kulminira u posljednjoj poruci Isusove velikosvećeničke molitve, koja je ujedno i njen vrhunac: „Da ljubav kojom si me ljubio bude u njima i ja u njima“ (Iv 17,26). Tu se zatvara krug. Ljubav koja je postojala prije postanka svijeta, vječna ljubav Oca prema Sinu, ne ostaje zatvorena u Trojstvu. Ona postaje djelatna sila u nama. Krist nas ne ljubi samo izvana – On nastanjuje naša srca. I zato možemo ljubiti.

Zato možemo biti jedno!

Kao posrednik te vječne ljubavi, Isus na kraju ne traži ništa drugo negoli ovo: da ista ljubav koja je od Oca prešla na Sina, sada prijeđe na nas i da nas okupi i otkupi, da se na nama odrazi i da nas preobrazi, da nas oblikuje i da nas odlikuje.

Cijeli svijet i svi ljudi, dakle, pripadaju Bogu i svi smo pozvani na jedno poslanje kao uzvanici na jedno jedino vjenčanje. Zbog toga Isus u evanđelju za Misijsku nedjelju i upozorava starozavjetne učitelje

snažnom porukom: Vratite caru carevo, ali vratite i Bogu Božje. Caru pripada svjetovna vlast, moć i kapital – ta, njegova je slika na njegovim novčanicama. Bogu, naprotiv, pripada čovjek i to cio i svugdje jer je njegova božanska slika utisnuta na svakome ljudskom biću. Mi stoga priznajemo autonomiju svjetovnog jer smo u svijetu. Zato plaćamo poreze, držimo se zakona i čuvamo red. Pače, ne bježimo od svijeta jer ovdje gradimo škole, bolnice, domove i skrbimo o siromašnima. Ali smo jošte više pozvani dati Bogu Božje, a to znači kao vjernici usredotočiti se isključivo na Boga. Novčić se vrati caru i nestane. Čovjek se vrati Bogu i navijeke živi. Tako je naše konačno poslanje vratiti sve ljude k Bogu: sve udove vratiti Tijelu, sve loze vratiti Čokotu, svo stado vratiti u Ovčinjak jer nas ljubav Kristova obuzima i osokoljuje da se međusobno ljubimo, da se ujedinitimo kako bi cio svijet bio JEDAN U KRISTU!

S. Ivana Gelo, A.D.C.,
nacionalna ravnateljica
Papinskih misijskih djela u RH

Dr. Dubravko Turalija,
nacionalni ravnatelj
Papinskih misijskih djela u BiH

PAPINA SVJETSKA MOLITVENA MREŽA 2027.

SIJEČANJ

DA SE OTKRIJE SNAGA MOLITVE

Molimo da svi u Crkvi otkriju snagu molitve kao osobnog susreta s Gospodinom koji preobražava naša srca i svijet.

VELJAČA

DA ONI KOJI SKRBE ZA DRUGE PRIME SKRB

Molimo da oni koji se brinu za cjelovito zdravlje drugih prime potrebnu potporu te da strpljenjem, mudrošću i postojanošću otvaraju putove unutarnjeg ozdravljenja i nade.

OŽUJAK

DA SE POŠTUJE DOSTOJANSTVO LJUDSKOG ŽIVOTA

Molimo da u kulturi usmjerenoj na produktivnost i trenutačne rezultate budemo sposobni otkriti i cijeniti jedinstveno dostojanstvo svake osobe, vlastito i tuđe.

TRAVANJ

DA UMJETNOST BUDE DAR KOJI HUMANIZIRA

Molimo da se umjetnost doživljava kao istinski dar koji nas humanizira, uzdiže duh i pomaže nam razmatrati o Božjoj ljepoti u stvorenju.

SVIBANJ

DA SVI IMAJU MOGUĆNOST ZAPOSLENJA

Molimo da tehnološki razvoj otvori dostojanstvene prilike za rad te da međugeneracijska suradnja donese budućnost u kojoj svaka osoba može staviti svoje darove u službu općeg dobra.

LIPANJ

ZA DOBRO KORIŠTENJE UMJETNE INTELIGENCIJE

Molimo da se umjetna inteligencija uvijek razvija u službi ljudskoga dostojanstva te da ju znamo mudro koristiti.

SRPANJ

ZA BAKE I DJEDOVE TE STARIJE OSOBE

Molimo da članovi Crkve uvijek cijene blago vjere i mudrosti koje nam daruju bake, djedovi i starije osobe te da budu spremni učiti iz njihova iskustva.

KOLOVOZ

ZA POZIV MLADIH LJUDI

Molimo da mladi u traženju vlastitoga poziva prepoznaju u Isusu Kristu suputnika na putu, kojem mogu otvoriti svoja srca.

RUJAN

ZA CJELOVITO EKOLOŠKO OBRAĆENJE

Molimo da naučimo živjeti u novom odnosu sa stvorenjem, pravedno ga štiteći, i da u razmatranju o stvorenom svijetu pronađemo put prema skladnijem i zahvalnijem životu.

LISTOPAD

ZA KRŠĆANSKE ZAJEDNICE

Molimo da svaka župa, zajednica ili kršćanska skupina bude središte misionarskog djelovanja koje oblikuje nove učenike u službi Evanđelja.

STUDENI

ZA INTEGRACIJU MIGRANATA

Molimo da, praćeni i utješeni Svetom obitelji na vlastitom putu iskorijenjenosti, migranti i raseljene osobe pronađu zajednice koje ih prihvaćaju s dostojanstvom, solidarnošću i istinskom integracijom.

PROSINAC

ZA KRŠĆANSKI POZIV OBITELJI

Molimo da kršćanske obitelji budu živi svjedoci Evanđelja u društvu te da sve više uče biti ognjišta u kojima se njeguju vjera, nada i ljubav.

PORUKA SVETOGA OCA LAVA XIV. ZA 100. SVJETSKI DAN MISIJA

[18. listopada 2026.]

Jedan u Kristu, ujedinjeni u poslanju

Draga braćo i sestre!

Za Svjetski dan misija 2026., kojim se obilježava stota godišnjica te proslave, koju je ustanovio Pio XI. i koja je tako draga Crkvi, izabrao sam temu: „Jedan u Kristu, ujedinjeni u poslanju“. Nakon Jubilarne godine želim potaknuti cijelu Crkvu da s radošću i žarom u Duhu Svetom nastavi misionarski put, koji traži srca ujedinjena u Kristu, pomirene zajednice i spremnost sviju na velikodušnu i pouzdanu suradnju.

Dok razmišljamo o tome da smo jedno u Kristu i ujedinjeni u poslanju, dopustimo da nas vodi i nadahnjuje Božja milost kako bismo „u sebi obnovili žar svog misionarskog poziva“ i zajedno napredovali

u našem predanom zalaganju oko evangelizacije u „novom misionarskom dobu“ u povijesti Crkve (Homilija na misi Jubileja svijeta misija i selilaca, 5. listopada 2025.).

1. Jedno u Kristu. Učenici misionari ujedinjeni u njemu i sa svojom braćom i sestrama

U središtu poslanja je otajstvo jedinstva s Kristom. Prije svoje muke, Isus je upravio molitvu Ocu: „da svi budu jedno, kao što ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno“ (Iv 17, 21). Te riječi otkrivaju najdublju želju Gospodina Isusa i, istodobno, identitet Crkve, zajednice njegovih učenika: biti zajednica koje se rađa iz Presvetog Trojstva i koja živi od Trojstva i u njemu, u službi bratstva među svim ljudima i sklada sa svim stvorenjima.

Biti kršćanin nije prije svega skup praksi ili ideja, već je to život u jedinstvu s Kristom, u kojem postajemo dionici sinovskog odnosa koji On živi s Ocem u Duhu Svetom. To znači ostati u Kristu kao loze na trsu (usp. Iv 15, 4), uronjeni u trojstveni život. To sjedinjenje rađa uzajamnim zajedništvom među vjernicima i izvor je svake misionarske plodnosti. Doista, kao što je učio sveti Ivan Pavao II., „zajedništvo predstavlja ishodište i ujedno plod poslanja“ (usp. Apos. pob. Christifideles laici, 32).

Zato je primarna misionarska odgovornost Crkve obnavljati i održavati živim duhovno i bratsko jedinstvo među njezinim članovima. U mnogim situacijama svjedočimo sukobima, polarizaciji, nerazumijevanjima i međusobnom nepovjerenju. Kada se to događa također u našim zajednicama, to slabi njihovo svjedočenje. Evangelizacijsko poslanje koje je Krist povjerio svojim učenicima traži, prije svega, pomirena srca željna zajedništva. U tom pogledu bit će važno osnažiti ekumensko zalaganje sa svim kršćanskim Crkvama, iskorištavajući također priliku koju nam za to pruža zajednička proslava 1700. obljetnice Nicejskog sabora.

Na kraju, ali ne i manje važno, biti „jedno u Kristu“ poziva nas držati uvijek pogled uprt u Gospodina, kako bi On zaista bio u središtu našeg osobnog i zajedničkog života, svake riječi, djelovanja i interpersonalnog odnosa, tako da uzmognemo s udivljenjem reći: „Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist“ (Gal 2, 20). To će biti moguće postići stalnim slušanjem njegove riječi i milošću sakramenata, kako bismo mogli biti živo kamenje Crkve, koja je danas pozvana prihvatiti temeljne postulate Drugog vatikanskog koncila i kasnijeg papinskog učiteljstva, posebno učiteljstva pape Franje. Naime, kao što kaže sveti Pavao: „ne propovijedamo same sebe, nego Krista Isusa Gospodinom“ (2 Kor 4, 5). Podsjećam stoga na riječi svetog Pavla VI.: „Nema istinske evangelizacije ako se ne

obznani ime, nauka, život, Obećanja, Kraljevstvo, otajstva Sina Božjega Isusa iz Nazareta“ (Apost. pob. Evangelii nuntiandi, 22). Taj proces istinske evangelizacije počinje od srca svakog kršćanina, a zatim se širi na čitavo čovječanstvo.

Stoga, što budemo više ujedinjeni u Kristu, to ćemo više moći zajedno ispuniti poslanje koje nam On povjerava.

2. Ujedinjeni u poslanju. Da svijet uzvjeruje u Krista Gospodina

Jedinstvo učenikâ nije samom sebi svrha: ono je usmjereno k poslanju. Isus to jasno kaže: „da svijet uzvjeruje da si me ti poslao“ (Iv 17, 21). Upravo svjedočenje pomirene, bratske i solidarne zajednice je ono u čemu navještaj evanđelja pronalazi svoju punu komunikacijsku snagu.

U toj perspektivi vrijedi se prisjetiti gesla blaženog Paola Manne: „Cijela Crkva za obraćenje cijeloga svijeta“ u kojem je sažet ideal koji je nadahnuo osnivanje Papinske misijske zajednice 1916. godine. Povodom 110. obljetnice njezina osnutka, upućujem Zajednici izraze svoje zahvalnosti i svoj blagoslov za njezino predano zalaganje oko oduhovljivanja i oblikovanja misionarskog duha svećenikâ, posvećenih osoba i vjernikâ laikâ, potpomažući ujedinjenje svih evangelizacijskih snaga. Nijedan krštenik, naime, nije izuzet i ne može biti ravnodušan prema tom poslanju: svi, svatko prema svom pozivu i životnom stanju, sudjeluju u velikom djelu koje Krist povjerava svojoj Crkvi. Kao što nas je papa Franjo više puta podsjetio, navješćivanje evanđelja je uvijek jednodušno, zajedničko i sinodsko djelovanje.

Zato biti ujedinjeni u poslanju znači čuvati i njegovati duhovnost zajedništva i misionarske suradnje. Kako rastemo iz dana u dan u tom stavu, učimo, Božjom milošću, sve više gledati na svoju braću i sestre očima vjere, radosno prepoznavati dobrotu koju Duh budi u svakome, prihvaćati različitost kao bogatstvo, nositi

jedni terete drugih i uvijek tražiti jedinstvo koje dolazi odozgo. Svima nam je, naime, zajedničko poslanje, koje dolazi od „jednog Gospodina, jedne vjere, jednog krsta, jednog Boga i Oca sviju, koji je nad svima i po svima i u svima“ (usp. Ef 4, 5-6). Ta duhovnost predstavlja svakodnevni oblik misionarskog učenja. Ona nam pomaže ponovno se vratiti univerzalnoj viziji evangelizacijskog poslanja Crkve, prevladavajući fragmentaciju naporâ te strančarenja i podjele – „ja sam Pavlov“, „ja sam Apolonov“ – među sljedbenicima jednoga Gospodina (usp. 1 Kor 1, 10-12).

Misionarsko jedinstvo ne treba, naravno, shvaćati kao jednolikost (uniformnost), već kao konvergenciju različitih karizmi koje teže istom cilju, a to je učiniti Kristovu ljubav vidljivom i pozvati sve da ga susretnu. Evangelizacija postiže svoj cilj kad lokalne zajednice jedna s drugom surađuju, a kulturne, duhovne i liturgijske razlike pronalaze pun i skladan izraz u istoj vjeri. Stoga potičem crkvene institucije i stvarnosti da ojačaju osjećaj misionarskog crkvenog zajedništva i da kreativno razvijaju konkretne oblike međusobne suradnje za poslanje i u poslanju.

U tom smislu želim zahvaliti Papinskim misijskim djelima na njihovoj misionarskoj suradnji, koju sam s zahvalnošću iskusio već tijekom svoje službe u Peru. Ta djela – Djelo za širenje vjere, Djelo svetog djetinjstva, Djelo sv. Petra apostola i Misijska zajednica – nastavljaju jačati i oblikovati misionarsku svijest vjernika, od onih najmlađih pa do odraslih, te promicati mrežu molitve i ljubavi koja ujedinjuje zajednice diljem svijeta. Znakovito je da je utemeljiteljica Papinskog djela za širenje vjere, blažena Pauline Maria Jaricot, prije dvije stotine godina pokrenula Živu kronicu, koja dan-danas okuplja mnogobrojne vjernike na zajedničku molitvu na daljinu za svakovrsne duhovne i misionarske potrebe. Vrijedi isto tako podsjetiti da je na inicijativu Papinskog djela za širenje vjere Pio XI.

ustanovio 1926. godine proslavu Svjetskog dana misija. Priloge koji se prikupe svake godine tom prigodom to Djelo, u Papino ime, raspoređuje za različite potrebe misije Crkve. Ta četiri papinska djela, zajedno i svako pojedino od njih zasebno, nastavljaju stoga vršiti vrijednu zadaću za cijelu Crkvu. Ona su živi znak jedinstva Crkve i misionarskog zajedništva. Pozivam sve da surađuju s njima u duhu zahvalnosti.

3. Poslanje ljubavi. Naviještati, živjeti i s drugima dijeliti Božju vjernu ljubav

Ako je jedinstvo uvjet poslanja, ljubav je njegova bît. Radosna vijest koju smo pozvani navješćivati svijetu nije neki apstraktan ideal: to je Evanđelje Božje vjerne ljubavi, uosobljeno u licu i životu Isusa Krista.

Poslanje učenikâ i cijele Crkve je nastaviti – u Duhu Svetom – Kristovo poslanje, koje se rađa iz ljubavi, živi u ljubavi i vodi k ljubavi. Doista, sam Gospodin, u svojoj velebnoj molitvi Ocu prije svoje Muke, nakon što je pozvao na jedinstvo učenika, zaključuje: „da ljubav kojom si ti mene ljubio bude u njima – i ja u njima“ (Iv 17, 26). Apostoli su zatim, nošeni ljubavlju Kristovom i prema

Kristu (usp. 2 Kor 5, 14), pronosili Radosnu vijest. Slično tome, tijekom stoljeća, mnoštvo kršćanâ, mučenikâ, ispovjedalaca i misionarâ položilo je živote kako bi svijetu obznanili tu Božju ljubav. Tako se evangelizacijsko poslanje Crkve nastavlja, vođeno Duhom Svetim, Duhom ljubavi, sve do svršetka vremena.

Želim stoga posebno zahvaliti današnjim misionarima ad gentes koji su, poput svetog Franje Ksaverskog, napustili svoju domovinu, obitelj i svaku sigurnost kako bi naviještali evanđelje, donoseći Krista i njegovu ljubav na mjesta koja su često izazovna, siromašna, obilježena sukobima ili kulturno daleka. Unatoč nedaćama i ljudskim ograničenjima oni se i dalje radosno razdaju i posvećuju svom poslanju, jer znaju da je sâm Krist i njegovo evanđelje najveće blago koje treba s drugima podijeliti. Svojom ustrajnošću pokazuju da je Božja ljubav jača od svih prepreka. Svijet i dalje treba te hrabre Kristove svjedoke, a crkvene zajednice i dalje trebaju nova misionarska zvanja, koja bi nam uvijek trebala biti na srcu i za koja se moramo neprestano moliti Oca. Neka nam On udijeli dar mladića i djevojaka i odraslih osoba spremnih ostaviti sve kako bi slijedili Krista na putu evangelizacije sve do nakraja svijeta!

Diveći se misionarima i misionarkama, upućujem poseban poziv cijeloj Crkvi: svi se ujedini s njima u evangelizacijskom poslanju svjedočanstvom života u Kristu, molitvom i svojim prilozima za misije! Često, kao što znamo, „Ljubav nije ljubljena“, kao što je rekao sveti Franjo Asiški, u kojega posebno upiremo svoj pogled o osamstotoj obljetnici njegova prelaska u nebo. Neka se i na nas prenese njegova želja da živimo u Gospodinovoj ljubavi i da je prenosimo onima blizu i onima daleko, jer, kao što je rekao, „moramo mnogo ljubiti ljubav Onoga koji nas mnogo ljubi“ (sv. Bonaventura, Veći životopis sv. Franje, IX. poglavlje, br. 1; Franjevački izvori, str. 961 [Fonti francescane, 1161]). Neka nas

također potakne žar svete Terezije od Djeteta Isusa, koja si je dala u zadatak nastaviti svoje poslanje i nakon smrti, izjavivši: „Na nebu ću željeti isto što i na zemlji: ljubiti Isusa i raditi na tome da ga drugi uzljube“ (Pismo preč. M. Bellièreu, 24. veljače 1897.).

Nadahnuti tim svjedočanstvima, svi – svaki prema svom pozivu i darovima koje smo primili – nastojmo pridonositi tom velikom evangelizacijskom poslanju, koje je uvijek djelo ljubavi. Vaše molitve i vaša konkretna potpora, posebno na Svjetski dan misija, bit će od velike pomoći u donošenju Evanđelja Božje ljubavi svima, a posebno najsiriromašnijima i najpotrebnijima. Svaki dar, ma koliko malen bio, postaje znakovit čin misionarskog zajedništva. Stoga ponovno upućujem svoju iskrenu zahvalu „za sve ono čime ćete mi pomoći pružiti pomoć misionarima diljem svijeta“ (Video poruka za Svjetski dan misija 2025.). Kako bismo potaknuli to duhovno zajedništvo, ostavljam vam, zajedno s mojim blagoslovom, ovu jednostavnu molitvu:

Sveti Oče, daj da budemo jedno u Kristu, ukorijenjeni u njegovoj ljubavi koja ujedinjuje i obnavlja! Daj da svi članovi Crkve budu ujedineni u poslanju, poučljivi Duhu Svetom, hrabri u svjedočenju evanđelja, naviještajući i uosobljujući svaki dan tvoju vjernu ljubav prema svakom stvorenju!

Blagoslovi misionare i misionarke, podržavaj ih u njihovim teškoćama, čuvaj ih unadi!

Marijo, Kraljice misija, prati naše djelo evangelizacije u svakom kutku zemlje: učini nas oruđima mira i daj da cijeli svijet prepozna u Kristu svjetlo koje spašava! Amen.

Iz Vatikana, 25. siječnja 2026., Treća nedjelja kroz godinu, blagdan Obraćanja svetoga Pavla apostola.

PAPALAV XIV.

PORUKA PREDSEDNIKA VIJEĆA HRVATSKE BISKUPSKE KONFERENCIJE ZA MISIJE U POVODU 100. SVJETSKOG DANA MISIJA – MISIJSKE NEDJELJE

Dragi prijatelji misija, braćo i sestre u Kristu!

Svjetski dan misija – Misijsku nedjelju ustanovio je papa Pio XI. 1926., prije točno 100 godina. Minulo je, dakle, puno stoljeće otkako je Crkva odredila poseban dan u godini, pretposljednju nedjelju u mjesecu listopadu, kako bi sav Božji narod snažnije obnovio svijest o svome misionarskom poslanju i Kristovoj zapovijedi: Podite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju... (Mk 16,15). Ovo je trajna Kristova naredba koja vrijedi za sva vremena, i koja se odnosi u prvom redu na apostole i njihove nasljednike, a onda i na svakoga kršćanina.

Papa Lav XIV. za ovaj misijski jubilej izabrao je temu: Jedan u Kristu, ujedinjeni u poslanju. Ovo nije samo tek neka tema ili geslo, o čemu govori Papa, nego vrlo ozbiljan poziv poglavara Crkve da zaronimo u dubine svoga kršćanskog života, da ponovo otkrijemo odakle izviru Božji milosni darovi i naše kršćansko poslanje te koji mu je smisao. Crkva nije skup pojedinaca koji za sebe žive u vjeri nego je obitelj – Mistično Tijelo Kristovo, zajednica pozvanih i poslanih koji skupa slave i

žive plodove Euharistije. Zato je naše međusobno zajedništvo jedan od najvažnijih oblika evangelizacije naroda.

U središtu naše kršćanske misije stoji zajedništvo s Kristom. Oko Krista, svoje Glave, okuplja se cijela Crkva već ovdje na zemlji, kako bi se pripravila za kraljevstvo nebesko i zajednički život u Bogu. Prije svoje muke Isus je molio Oca: Da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno (Iv 17,21). Upravo iz ove Isusove molitve rađa se naše kršćansko poslanje: biti jedno.

Papa naslovljuje svoju Poruku: „Jedan u Kristu...“. I mi imamo u svome nastupu ili akciji uzrečicu: „Budimo ko jedan!“ Nešto slično kao što apostol Pavao piše Galaćanima: Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu! (3,28). Čitav skup kao jedna osoba. To je pravo zajedništvo.

Ne možemo biti misionari ako najprije ne dopustimo Kristu da nas sjedini sa sobom. Zajedništvo s Kristom izvor je našega zajedništva s braćom i sestrama, a naše zajedništvo postaje svjedočanstvo Evanđelja. Pozvani smo dakle, biti jedno najprije s Bogom, a potom jedni s drugima. Samo tako

možemo biti poslani te izvršiti svoju kršćansku misiju.

Papa Lav XIV. snažno ističe potrebu za pomirenim srcima i zajednicama koje žive u zajedništvu. U vremenu u kojemu toliko često susrećemo podjele, nepovjerenje i udaljenost jednih od drugih, Crkva je pozvana biti zajedništvo susreta, praštanja, blizine i ljubavi. Jer što smo više jedno ili jedan u Kristu, to ćemo sposobnije živjeti zajedničko poslanje koje nam je Krist povjerio.

Nitko od krštenih nije izuzet od misionarskoga poziva. Neki će od nas, poput naših misionara i misionarki, otići daleko, u neku misijsku zemlju. No najveći dio nas ostaje u svojoj domovini, u svojoj obitelji, župi, biskupiji. Netko će naviještati riječju, netko tihom i ustrajnom molitvom. Netko prikazivanjem svoje patnje ili samoće, a svi svojom predanošću u vjeri i djelima ljubavi. Bez obzira, dakle, na okolnosti i situacije, svi smo pozvani biti misionari, svatko prema svome položaju u Crkvi.

Na ovaj veliki Jubilej naše misli i molitve osobito su usmjerene prema misionarima i misionarkama Crkve u Hrvata. Oni su svoje živote stavili u službu Evanđelja i ljudi kojima su poslani. Na njihovim licima prepoznajemo lice Crkve koja izlazi iz sebe, koja ide ususret čovjeku i koja želi svakome donijeti Kristovu ljubav i radost Evanđelja.

Dragi naši misionari i misionarke, danas vam poručujemo: Niste sami! S vama je Crkva u Hrvata. S vama su vaše obitelji i vaše župne zajednice; s vama su brojni prijatelji misija koji možda nikada neće kročiti na tlo na kojemu vi služite, ali svojim srcem, molitvom i velikodušnošću sjedinjuju se s vama i postaju dionici vašega poslanja.

Papa nas upravo na to potiče: molitva i konkretna potpora misionarima nisu nešto sporedno, nego stvarni oblik misionarskoga zajedništva. Svaki dar, pa i onaj najmanji, kada je darovan iz ljubavi, postaje dio velikoga djela evangelizacije.

Zato na ovaj Stoti obljetnički Svjetski dan misija želimo zahvaliti svima koji godinama nose misije u svome srcu i djelom to pokazuju.

Zahvaljujemo svakom pojedinom dobročinitelju, kao i zajednicama, svim prijateljima misija i misionara koji svojim darom pomažu da se Evanđelje ukorijeni u svako srce i u svaki djelić svijeta, kako bi svi ljudi osjetili od Boga zajamčeno dostojanstvo, slobodu, mir i ljubav namijenjenu svakom pojedincu i svakom narodu. Ovo je naše zajedničko poslanje.

Papa Lav XIV. podsjeća nas da jedinstvo nije samo cilj našega poslanja. Ono je i njegovo svjedočanstvo. Kada ljudi vide Crkvu koja proživljava pomirenje, bratstvo i ljubav, tada naše naviještanje Evanđelja postaje vjerodostojnije.

Stoga neka ovaj Jubilej, stoti Svjetski dan misija, bude poziv svakomu od nas da se iz dana u dan približavamo Kristu, kao i svojoj braći i sestrama. Budimo jedno/jedan u Kristu, jedno u svojim obiteljima, župama i zajednicama; budimo ujedinjeni u poslanju sa Svetim Ocem, s našim misionarima i misionarkama, s cijelom Crkvom. I budimo misionari ljubavi, kako nas poziva Sveti Otac Papa, jer u središtu misije nije neka apstraktna ideja, nego Radosna vijest o Božjoj vjernoj ljubavi koja nam je darovana u Isusu Kristu.

Svakoga dana, a osobito na dan Jubileja, zajedno s Papom i s cijelom Crkvom molimo:

Oče sveti, daj da budemo jedno u Kristu, ukorijenjeni u njegovoj ljubavi koja ujedinjuje i obnavlja! Daj da svi članovi Crkve budu ujedinjeni u poslanju, poučljivi Duhu Svetom, hrabri u svjedočenju evanđelja, naviještajući i uosobljujući svaki dan tvoju vjernu ljubav prema svakom stvorenju!

Blagoslovi misionare i misionarke, podržavaj ih u njihovim teškoćama, čuvaj ih u nadi! Marijo, Kraljice misija, prati naše djelo evangelizacije u svakom kutku zemlje: učini nas oruđem mira i daj da cijeli svijet prepozna u Kristu svjetlo koje spašava! Amen.

Sve vas pozdravljam u Kristu Gospodinu.

✠ Ivan Štironja
Biskup porečki i pulski
Predsjednik Vijeća HBK za misije

NAŠA TEMA

MISIJA KOJA NE PRESTAJE

Prije sto godina, iz jedne jednostavne ideje rodio se Svjetski dan misija – dan koji je povezao Crkvu svih naroda u molitvi, solidarnosti i poslanju. Od tada se svijet neprestano mijenjao: prolazio je kroz ratove, podjele, siromaštvo, nepravde, epidemije i brojne krize. Mijenjala se i Crkva, a misija je sve više postajala zajedničko poslanje svih vjernika, svih naroda i svih krajeva svijeta. Od misionara koji su nekada odlazili „odavde prema tamo“ došli smo do Crkve u kojoj svaki narod može biti dar i misionar drugome. U središtu misije uvijek je ostao isti Bog – Bog koji ne napušta čovjeka, osobito onoga koji trpi, traži nadu i čezne za dostojanstvenim životom. Bilo je velikih uspjeha, ali i bolnih padova koji nas podsjećaju da su misionari ljudi, sa svojim darovima i slabostima. Ipak, kroz sve promjene i povijesti, Crkva nastavlja donositi Kristovu riječ, blizinu, nadu i ljubav na mjesta gdje su najpotrebnije.

Danas misija više nije nešto što se događa samo negdje daleko – ona počinje ondje gdje jesmo i s čovjekom kojega nam Bog stavlja na put. Zato nakon stotinu godina pitanje nije samo kamo će otići naši misionari, nego što ćemo mi učiniti sa svojim pozivom da budemo Kristovi svjedoci. Jer misija još nije završena – Bog i danas računa na svakoga od nas: jedan u Kristu, ujedinjeni u poslanju.

100. Svjetski dan misija

Što je Svjetski dan misija?

Otkako je papa Pio XI. 1926. godine ustanovio Svjetski dan misija, on je od jednostavnog poziva na molitvu i darivanje za potporu misionarima izrastao u globalnu proslavu misijskog identiteta Crkve. Danas povezuje katolike diljem svijeta u molitvi, solidarnosti i potpori mladim i rastućim Crkvama te svakog krštenika podsjeća na njegov poziv da sudjeluje u Kristovu poslanju.

Kada se ove godine slavi Svjetski dan misija?

Svjetski dan misija slavi se pretposljednje nedjelje u listopadu. Ove godine pada na nedjelju 18. listopada.

Koje ga zemlje slave?

Svaka katolička župa diljem svijeta slavi svetu misu i prikuplja poseban milodar za misije, putem Papinskih misijskih djela. Tako katolici diljem svijeta zajedno podupiru misionare i mjesne

Crkve koje služe zajednicama pogođenima siromaštvom, sukobima i teškim životnim okolnostima.

Zašto nas Papa poziva da slavimo Svjetski dan misija?

Svjetski dan misija podsjeća nas da smo u Kristu jedna velika svjetska obitelj. Molitvom i velikodušnošću svi su katolici pozvani pomoći u širenju Božje ljubavi i poduprijeti Crkvu ondje gdje je mlada ili gdje se suočava s velikim izazovima.

Kako se misija promijenila tijekom posljednjih 100 godina?

Poslanje Crkve ostaje isto: naviještati Krista i služiti čovječanstvu. Danas to poslanje razumijemo kao odgovornost svakoga krštenika, a ono se ostvaruje kroz dijalog, pravednost, mir, brigu za stvoreni svijet, poštovanje kultura i svjedočenje Evanđelja.

Što je papa Franjo učio o misijama?

- Svaki kršćanin po krštenju pozvan je biti učenik misionar.
- Crkva mora izići ususret onima koji žive na rubovima društva.
- Misija se živi kroz radost, milosrđe, susret i blizinu.

Što papa Lav XIV. govori o misijama?

- Crkva postoji kako bi svijetu naviještala Krista.
- Misija raste kroz jedinstvo s Kristom i međusobno zajedništvo.
- Kršćani su pozvani donositi nadu – hrabro, radosno i otvorena srca.

Zašto sudjeluju sve župe?

Misija pripada cijeloj Crkvi – svima nama! Svaka župa pridonosi prema svojim mogućnostima kako bi Crkve kojima je pomoć najpotrebnija mogle primiti potporu svjetske katoličke obitelji.

Kako Svjetski dan misija pomaže?

Molitve i darovi podupiru mjesne Crkve u njihovoj brizi za vjernike, obrazovanju i zdravstvenoj skrbi. Sredstva se raspoređuju preko mjesnih biskupa kako bi se odgovorilo na potrebe koje same zajednice prepoznaju kao najvažnije.

Koja je uloga Papinskih misijskih djela?

Papinska misijska djela koordiniraju Svjetski dan misija u ime Svetoga Oca. Pomažu katolicima sudjelovati u poslanju Crkve diljem svijeta i osiguravaju da potpora stigne do zajednica kojima je najpotrebnija.

Što danas znači podupirati poslanje Crkve?

To znači pomoći ljudima da susretnu Krista kroz Evanđelje, sakramente i mjesne crkvene zajednice. To znači pružati pomoć ukorijenjenu u miru, dostojanstvu i nadi te služiti onima kojima je pomoć najpotrebnija.

Koja je ovogodišnja tema?

„Jedan u Kristu, ujedinjeni u poslanju.“

Ova nas tema podsjeća da se misija živi svjedočenjem Božje ljubavi. Ujedinjena i pomirena Crkva vjerodostojno i snažno svjedoči Evanđelje te poziva svakoga da upozna Krista. Svatko zaslužuje znati da ga Bog ljubi i da pripada Božjoj ljudskoj obitelji.

Kako mogu sudjelovati?

Molitvom za naše misionare, ali i za ljude kojima služe kako bi kroz njihovu blizinu osjetili Božju ljubav i nadu.

Podržite misije svojim darom. Svaki, pa i najmanji dar, izravno pomaže mladim Crkvama u najsiriromašnijim dijelovima svijeta.

Dijelite misijski poziv s drugima – u razgovoru ili putem društvenih mreža kako bismo zajedno proslavili našu pripadnost velikoj obitelji koja je ujedinjena u Kristu.

Svjetski dan misija poseban je dan molitve, solidarnosti i darivanja koji povezuje katolike diljem svijeta u naviještanju Radosne vijesti o Božjoj ljubavi prema svakom čovjeku.

Ne zaboravimo: misija se nastavlja!

Ne zaboravimo da misija nije završena i nije rezervirana samo za one koji odlaze u daleke krajeve. Sam Isus nam kaže: „Pođite po svem svijetu i propovijedajte Evanđelje svemu stvorenju.“ To nije poziv samo nekolicini, nego poslanje svakoga krštenika. Misija počinje ovdje i sada – ondje gdje nas je Bog poslao. Možemo biti misionari molitvom, darom, riječju, osmijehom, blizinom i svojim životom. Jer svaki put kada nekome donesemo Kristovu ljubav, nada ponovno pronalazi put. Sto godina Svjetskog dana misija nije samo pogled unatrag, nego poziv da danas nastavimo ono što je započelo prije sto godina. A možda i ne primjećujemo da nas Isus iznova šalje nakon svake mise. Kada na kraju čujemo: „Idite u miru“, misa nije samo završila – mi smo poslani. Poslani ponijeti Krista u svoj dom, na svoje radno mjesto, među prijatelje, susjede i svakoga koga susretnemo. Jedan u Kristu, ujedinjeni u poslanju – jer misija se nastavlja, a Bog računa na svakoga od nas.

Kako je misijski žar jednog čovjeka prerastao u svjetlo koje već 110 godina obasjava svijet?

Ove godine s osobitom zahvalnošću obilježavamo 110 godina od osnutka Misijske zajednice. Jedanaest desetljeća nakon što je blaženi Paolo Manna pokrenuo djelo čiji je cilj bio probuditi misijski žar u srcu svećenika i cijeloga Božjeg naroda, njegova vizija i dalje živi. Ono što je započelo kao hrabar san jednoga svećenika preraslo je u djelo koje je Crkva prepoznala, prihvatila i povjerila mu posebno mjesto u promicanju misijske svijesti i suradnje.

SVA CRKVA ZA SAV SVIJET!

Papinska misijska unija (PUM) osnovana je 31. listopada 1916. kao papinska ustanova posvećena trajnoj misijskoj formaciji svećenika, redovnika i redovnica, kako bi u njima trajno živjela svijest o univerzalnoj dimenziji njihova poziva. Kao i ostala Papinska misijska djela, PUM je izrasla iz proročkog nadahnuća jednog misionara – **blaženoga Paola Manne**. Njegova je želja bila probuditi i oblikovati misijsku odgovornost krštenika, osobito kroz služenje biskupa i svećenika, vođen snažnim geslom: „**Sva Crkva za sav svijet!**“

U početku nazvana *Misijska unija klera*, dekretom od 28. listopada 1956. papa Pio XII. dodijelio joj je naslov „**papinska**“. Manna je bio uvjeren da misijski žar ne smije ostati samo među laicima. Potrebno ga je buditi ponajprije među svećenicima, redovnicima i redovnicama, i to već u bogoslovnim danima. Jer **kler koji je sam zahvaćen poslanjem može tu istu strast prenijeti Crkvi koju služi**. Iz te je intuicije Djelo raslo i danas služi svećenicima, redovnicima, redovnicama i bogoslovima, pomažući im da svoju službu žive u punoj svijesti da je Crkva po svojoj naravi misionarska. Zato geslo blaženoga Manne „**Sva Crkva za sav svijet!**“ i danas ostaje snažan poziv: da misijska dimenzija ne bude tek jedan dio života Crkve, nego da prožima njezinu molitvu, formaciju, pastoral i svakodnevno poslanje.

Blaženi Paolo Manna – vizionar koji je pretekao svoje vrijeme

Paolo Manna (1872. – 1952.) bio je talijanski svećenik i misionar koji je dvanaest godina djelovao u Burmi, sve dok ga bolest nije vratila u Italiju. Ondje je otkrio novo poslanje – postati misionar cijele Crkve, budeći u njoj ljubav prema misijama. Svojim pisanjem, propovijedanjem i djelovanjem neumorno je poticao svećenike, redovnike i laike da prepoznaju vlastitu misionarsku odgovornost. Njegovo geslo „**Svi su misionari!**“ izražavalo je uvjerenje da je svaki krštenik pozvan sudjelovati u Kristovu poslanju. Zalagao se za nova misijska zvanja, misijsku formaciju u bogoslovijama te razvoj mjesnih Crkava i domaćeg klera. Njegov san o Misijskoj zajednici ostvario se, a papa Pio XII. 1956. proglasio ju je **Papinskom misijskom zajednicom svećenika, redovnika i posvećenih laika**. Mnoge njegove misli prethodile su učenju Drugoga vatikanskog sabora, zbog čega ga se s pravom smatra vizionarom koji je pretekao svoje vrijeme. Do kraja života vodilo ga je geslo: „**Sva Crkva za sav svijet!**“ – poruka koja i danas

podsjeca da misije nisu negdje daleko, nego da je **svaki krštenik pozvan biti misionar**. I danas su ideje blaženoga Paola Manne, njegovi misijski snovi i želje vrlo aktualni. Ponajprije formacija cijeloga Božjeg naroda kako bi shvatio da su svi kršćani odgovorni za širenje vjere. Zatim potreba za jedinstvom među kršćanima te, na kraju, suradnja sa Svetim Ocem na području evangelizacije, uključivanjem u Papinska misijska djela kroz molitvu, animaciju, misijsku suradnju i materijalnu pomoć.

Od misijske svijesti do misijske suradnje

Misijska svijest nije dodatak životu Crkve, nego sastavni dio njezina poslanja. Svaki je krštenik pozvan sudjelovati u naviještanju Krista svim narodima, a ta se svijest treba neprestano obnavljati i produbljivati. Papinski nauk osobito ističe važnost **molitve, formacije i osobnog sudjelovanja** u misijskom poslanju. Kako je podsjećao papa Pio XI.: „Nema nikoga tko ne može moliti.“ – svatko može pridonijeti misijama. Upravo je to srce poslanja **Papinskih misijskih djela**: ona nisu samo organizacija za prikupljanje materijalne pomoći, nego prije svega prostor **misijske animacije i duhovne formacije**. Kroz četiri Papinska misijska djela – Djelo za širenje vjere, Djelo svetoga Petra Apostola, Djelo svetog Djetinjstva i Misijsku zajednicu – PMD promiču univerzalni misijski duh u cijeloj Crkvi. Njihov je cilj probuditi srce koje vidi potrebe cijele Crkve i svih naroda te potaknuti svakoga da se uključi **molitvom, darom i vlastitim svjedočanstvom**. Jer misija nije zadaća nekolicine onih koji odlaze u daleke zemlje – **misija je poziv cijele Crkve**.

“Svijet je umoran, obeshrabren i izgubljen.

Treba svjetlo, treba mir, treba vodstvo.

Potrebna nam je vjera, potreban nam je sveopći križarski pohod žarkih molitava, potrebna nam je velika velikodušnost, brižnost i veliko srce.

Na ovu situaciju trebamo odgovoriti inteligentnom i stalnom suradnjom biskupa, svećenika i svih krštenika.” (Bl. Paolo Manna)

NOVI MISIONARI

S. VESNA BOŠNJAK NOVA MISIONARKA CRKVE U HRVATA

Na blagdan Prikazanja Gospodinova i Dan posvećenog života, u ponedjeljak 2. veljače 2026. s. Vesna Bošnjak, članica Družbe Školskih sestara franjevki Krista Kralja Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina, primila je misijski križ uoči odlaska u Ugandu, u Nadbiskupiju Mbarara, Župu sv. Franje Asiškoga Rushooka, u mjesto Rwentobo, gdje sestre djeluju od 2018. godine.

Svečano euharistijsko slavlje u katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu, u 10.30 sati, predvodio je vrhbosanski nadbiskup i metropolit mons. Tomo Vukšić, u koncelebraciji provincijala

Franjevačke provincije Bosne Srebrene fra Zdravka Dadića, novoimenovanoga biskupa Vojnog ordinarijata fra Mire Relote, tadašnjega nacionalnoga ravnatelja Papinskih misijskih djela mons. Luke Tunjića, dijecezanskog ravnatelja PMD za Vrhbosansku nadbiskupiju fra Stipana Radića te drugih svećenika. Slavlju su nazočile brojne redovnice i redovnici Vrhbosanske nadbiskupije.

Nakon Evanđelja provincijska predstojnica s. Željka Dramac predstavila je s. Vesnu Bošnjak i misiju u koju odlazi te pročitala odluku Provincijske uprave o dopuštenju odlaska u misije.

Sestra Vesna Bošnjak rođena je 6. prosinca 1989. godine u Sarajevu, od oca Frane i majke Milke, rođ. Milušić, iz Fojnice, kao drugo od dvoje djece. Uz starijega brata Nedeljka odrasla je u Fojnici. Osnovnu školu do četvrtog razreda pohađala je na Brnjacima kraj Kiseljaka, gdje je s obitelji boravila u izbjeglištvu, a od petog do osmog razreda u Fojnici. Završila je Srednju ekonomsku školu u Kiseljaku. Godine 2014. diplomirala je na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu. Kandidaturu u zajednici započela je 21. rujna 2014. godine u samostanu Krista Kralja na Gorici kraj Livna. U postulaturu je primljena 12. rujna 2015. u Kloštru Ivaniću, a u novicijat 1. listopada 2016. godine, također u Kloštru Ivaniću. Prve redovničke zavjete položila je 1. listopada 2017. u Župi BDM u Kloštru Ivaniću, a doživotne zavjete 2. kolovoza 2022. godine u Fojnici. Djelovala je kao katehistica u osnovnoj školi u Kloštru Ivaniću te u osnovnoj i srednjoj školi u Varešu.

Obraćajući se s. Vesni i okupljenima, provincijska predstojnica s. Željka Dramac istaknula je kako su sestre tijekom proteklih osam godina, uz Božju pomoć i potporu dobročinitelja, njihovih molitava i darova, „duboko zaorale na njivi Gospodnjoj“ u župi Rushooka. „S obzirom da se „njava“ iz dana u dan povećava, želimo ih poduprijeti i podržati započeto misijsko djelo šaljući te u tamošnju zajednicu u kojoj ćeš zajedno sa sestrama svoj misionarski poziv živjeti prema našoj karizmi, zalažući se u odgoju i obrazovanju djece, mladeži i odraslih, poučavajući ih u vjeri, navještajući Evanđelje Gospodina našega Isusa Krista. Neka Bog blagoslovi tvoju žrtvu, neka te prati i krijepi na tvome misionarskome putu...“ – kazala je s.

Željka. Posebno je istaknula kako upravo 2. veljače, u Ugandi započinje nova školska godina te je novoizgrađena Osnovna škola sv. Klara otvorila vrata prvim učenicima.

U homiliji nadbiskup Vukšić osvrnuo se na značenje blagdana Prikazanja Gospodinova, na koji Crkva obilježava i Dan Bogu posvećenoga života. Istaknuo je kako je današnje slavlje obilježeno trostrukim prikazanjem: spomenom Isusova prikazanja u Hramu, euharistijskim prikazanjem Krista Ocu te molitvom za redovnike i redovnice koji su sebe dragovoljno prikazali Bogu. Govoreći o različitim karizmama u Crkvi, nadbiskup je naglasio kako su sve one pozvane zajedno „svirati simfoniju Božje ljubavi u svijetu“, a da je s. Vesna odlučila slaviti Boga „misionarskim notama“ u dalekoj Ugandi.

Osvrnuvši se na obilježavanje 800. obljetnice smrti sv. Franje Asiškoga, nadbiskup je podsjetio na pismo pape Lava XIV. kojim je proglašena posebna jubilara godina, istaknuvši franjevačko poimanje mira koje obuhvaća odnos s Bogom, ljudima i cijelim stvorenjem, te naglasio aktualnost toga poziva u današnjem svijetu.

Nakon homilije uslijedio je obred blagoslova misionarke i misijskog križa, koji je nadbiskup Vukšić predao s. Vesni riječima: „Sestro Vesna, primi ovaj križ u znak Kristove ljubavi i pripadnosti Katoličkoj Crkvi. Propovijedaj Krista raspetoga – Božju silu i Božju mudrost.“

Na završetku misnog slavlja okupljenima se obratio fra Stipan Radić, dijecezanski ravnatelj Papinskih misijskih djela Vrhbosanske nadbiskupije, istaknuvši da u 27 zemalja Afrike, Latinske Amerike, Azije, Oceanije i Europe djeluju 72

hrvatska misionara i misionarke. Sestri Vesni je zahvalio na hrabrosti i odlučnosti te poželio što uspješnije misijsko djelovanje, a sve prisutne vjernike je pozvao da s. Vesnu prate molitvom i djelima ljubavi.

Prigodne riječi uputio je i mons. Luka Tunjić, tadašnji nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u BiH, naglasivši da je svaki navještaj Evanđelja novo rađanje Crkve te podsjetivši na riječi apostolskog pisma *Maximum Illud* pape Benedikta XV., prema kojima Gospodar žetve blagoslivlja svaku redovničku zajednicu koja šalje svoje članove u misije. Pozvao je okupljene na molitvu i potporu misijskom poslanju te je, zaključujući svoje obraćanje, uputio zahvalu provincijskoj predstojnici s. Željki Dramac na raspoloživosti i spremnosti da Provincija pošalje s. Vesnu u misije, kao i vrhbosanskom nadbiskupu mons. Tomi

Vukšiću za predvođenje euharistijskog slavlja i čin blagoslova i predaje misijskog križa.

Na kraju euharistijskog slavlja vrhbosanski nadbiskup mons. Tomo Vukšić udijelio je svečani blagoslov s potpunim oprostom.

Molimo za s. Vesnu, koju Gospodin šalje u misiju. Neka ju prati svojom milošću, podari joj snagu i mudrost za svaki novi korak te joj pomogne da u jednostavnosti i ljubavi svjedoči Krista svima koje susretne. Neka je na njezinu misijskom putu prati zagovor Blažene Djevice Marije i sv. Franje Asiškoga. Ne zaboravimo moliti i za sve naše misionare i misionarke diljem svijeta, kako bi svojim životom i djelovanjem donosili mir, nadu i dobro te bili znak Božje blizine ljudima kojima su poslani.

LITURGIJA

RAZMATRANJA LITURGIJSKIH TEKSTOVA ZA 28. TJEDAN KROZ GODINU

ZNAK PROROKA JONE

Don Boris Dabo, ZAMBIJA

Razmatranje za ponedjeljak,

12. listopada 2026.

Čitanja: Gal 4,22-24. 26-27. 31-5,1; Lk 11,29-32

Prvog dana ove priprave za Misijsku nedjelju 2026. nalazimo Gospodina Isusa usred mnoštva kojemu zdušno propovijeda radosnu vijest znajući da mu je to sadašnji najveći zadatak i da je zato sišao s neba. On putuje od sela do sela i naviješta onima koje nalazi i koji ga slušaju.

Među onima koji su ga slušali vidio je da ima dosta onih koji ga ne slušaju dobronamjerno. Oni samo traže gdje bi ga uhvatili u riječi ili djelu pa da ga optuže.

Zato Isus kaže da je ovaj naraštaj opak jer ne vjeruje Njemu na Riječ. Traže nekakve znakove ili čudesa iako ih je već bilo dovoljno.

No On se ne boji i ne odustaje. Ta odbijenica mu daje priliku da njima, i nama danas,

dadne za uzor jednog starozavjetnog misionara koji je ukazivao na Njega. Taj je starozavjetni misionar prorok Jona.

Što mi znamo o Joni, da se prisjetimo: Jona je dobio poziv od Boga da ide u misije. Dobio je zadatak da otiđe u poganski grad Niniva. Bog nije želio da se ta njegova djeca u poganskom gradu gube i propadaju u svojim nedjelima i bezboštvu. Kao uostalom ni u današnjim Ninivama koje se nalaze u sadašnjim gradovima i selima u kojima narod živi bezbožno. U svakom gradu i selu ima takvih.

No, Jona nije poslan u svoje susjedstvo i među svoje sugrađane iako bi i njima dobro došlo obraćenje i povratak Bogu. Bog je tamo slao druge proroke među one koji su već bili u krugu Božjeg naroda.

Tako nam Bog preko biskupa i danas šalje naše župnike, kapelane i redovnike i redovnice da nam pomognu u našem putu prema sretnoj vječnosti.

Bog Jonu šalje u stranu zemlju s posebnim zadatkom. Kao što danas šalje misionare i misionarke u strane zemlje - *ad gentes*.

No, Jona nije rado otišao. Pokušavao je zataškati taj Božji glas i pobjeći. Znamo iz njegovog životopisa da se ukrcao na brod kako bi otišao od tog glasa - poziva, kako bi ga zaboravio, da ga više ne sluša. Nije htio otići u misije, možda zato što je imao drugih planova u životu. Nije želio slušati Božji glas nego svoj.

No, ubrzo je vidio od tog bježanja neće biti ništa. Najprije je izbačen iz broda u vrijeme oluje, a onda je Bog providio spas tako da je bježeći misionar Jona proveo tri dana u utrobi ribe, što je slika Isusova tri dana u grobu. Nakon toga, Jona se spasio na obali

mora što je ujedno slika uskrsnuća Isusova. Konačno je Jona pristao na Božji poziv i otišao u Ninivu - u misije. Bog nije odustajao od Jone niti od Ninive.

Danas tu sliku o Joni Isus spominje svojim slušateljima u ondašnje vrijeme – onima koji mu nisu vjerovali, a donosi je i nama danas.

Ovo evanđelje danas govori i nama misionarima koji smo svi prošli svoj put Isusovog poziva. Prisjećamo se toga puta – svakome od nas drugačijega i vlastitoga. Svatko je od nas bio pozvan na vlastiti način, svi smo mi bili iskušani kao i Jona ili vjerovanjem ili sumnjama. Nitko nije bio lišen prepreka i strahova, a svima nam je zajednička abrahamovska vjera otići u "zemlju koju ću ti pokazati". Svima nama je na ovaj ili onaj način pokazana misijska zemlja u koju trebamo ići.

Kad bi danas svatko od nas misionara i misionarki mogao dati svoja svjedočanstva odlaska u misije i kako tamo vršimo Božju volju, bila bi to zanimljiva svjedočanstva, možda slična ovima od proroka Jone.

Slično se to odnosi na svakog kršćanina, ne samo na one koji su pozvani kao i Jona da odu u daleke zemlje. Svatko od nas ima svoju Ninivu u koju smo poslani pomoći ljudima da lakše dođu do Boga. A to je da im olakšamo obraćenje.

Na to nas danas Isus opet poziva. On je sam Jona koji nas poziva i šalje te nudi svoj primjer služenja s ljubavlju.

Imamo iskustva više ili manje slična Joninim.

Misionar zna da je kao i Jona poslan na određeni teritorij. Moje sadašnje poslanje je na teritorij ravnice na zapadu Zambije. Veliko područje koje je djelomično evangelizirano od ranijih misionara, a nakon njih su pokušali nastaviti domaći

biskupijski svećenici kojih je još uvijek nedovoljno. Na velikim prostranstvima gdje žive plemena Masanjo, Maŵwe, Malozi i druga, i danas ima onih koji su tek djelomično prihvatili Isusovu Radosnu vijest i onih koji su jedva za nju čuli. I jednima i drugima treba dati priliku da upoznaju Isusa i njegovu Crkvu te se tako spase. Obraćenje je potrebno svima. Misijski je izazov tako velik, a polje tako prostrano da je potrebno još Jona.

U nekim selima treba podržavati katoličke zajednice Riječju i sakramentima. A druga su sela kao Jonine Ninive u kojima treba početi evangeliziranje od početka.

Bog nam daje mlade suradnike koje onda šaljemo u nove misijske avanture, mi ih zovemo animatori ili učitelji Riječi.

No i ovdje treba imati na umu Isusovu Riječ koja nas ostavlja s pitanjem, osobito onda kad je evangelizacija u nekom selu neprihvaćena kao nedavno u selu Lwenga, kako nas je izvijestio animator Lubasi. Kaže naš animator da tamo ljudi nedjeljom radije odlaze na svoje fešte i piće, nego u crkvu na molitvu.

Pitanje je što treba s takvima, a ima ih svugdje, koji ne odgovaraju spremno na poziv na obraćenje i na molitvu.

Tada se prisjećamo Isusovih riječi:

"Nitko ne može doći k meni ako ga ne povuče Otac koji me posla." (Iv 6. 44)

Kao što i vaši svećenici i njihovi suradnici u vašim župama marljivo naviještaju Riječ Božju u crkvi i izvan nje pa je neki prihvaćaju, a neki ne jer je potrebno obraćenje. Tako je bilo i Isusu, a tako je i misionarima. Znak proroka Jone.

Molimo Gospodara žetve da mi budemo među omima koji Ga trajno slušaju i za Njim idu. Amen.

DAR SLOBODE

O. Milan Knežević, SVD, BRAZIL

Razmatranje za utorak,

13. listopada 2026.

Čitanja: Gal 5,1-6; Lk 11,37-41

Drage sestre i braćo u Kristu, blagoslov vam i pozdrav iz Brazila. Današnja nam čitanja govore o daru slobode koji je plod Kristove otkupiteljske i oslobađajuće Ljubavi. Uistinu “za slobodu nas Krist oslobodi” (Gal 5,1), za slobodu srca koje se prepušta da ga vodi Duh Božje Ljubavi, i koje živi dar vjere u djelima ljubavi ovog istog Duha Svetoga. Pashalni misterij Isusa Krista izvor su i snaga za nutarnju slobodu kršćanskoga srca, i trajno svjetlo koje nas oslobađa od novih i starih oblika ropstva. U današnjemu evanđelju Isus krši jednu vanjsku normu ne opravši ruke, s namjerom da prokaže ispraznost izvanjskog ritualnog legalizma koji postane sam sebi svrha i smisao kad se odvoji od nutarnje stvarnosti srca i duha. Isus ne samo da ukazuje na ispraznost jedne religije koja gubi i zaboravlja ljudsko srce, koja samo vanjskim plaštem pobožnosti pokriva svoje bezljudje i bezdušnost, već i Isus sam postaje žrtva toga okrutnoga ropstva religijskom legalizmu koji u ime Božje osuđuje na smrt i razapinje na križ Sina Božjega. Za slobodu nas Krist oslobodi i u ovo vrijeme ratnih sukoba, geopolitičkih promjena, pretenzija i neizvjesnosti; u srcu nam odjekuju ove Isusove riječi tražeći osobni odgovor... slobode od čega i za što...? Kako biti

slobodan od ispolitiziranog kršćanstva s Istoka i sa Zapada, koji u ime Božje ubija svoju braću ili protjeruje migrante drugih rasa, uzurpira prirodna dobra drugih naroda...? Kako se oduprijeti novom-starom jarmu rastućeg nacionalizma i manipulacije vjere u političke i ideološke svrhe?

Današnje nas evanđelje suočava s istinom koja snažno odjekuje kroz sva vremena: Bog vidi srce. To je nešto što nikada ne smijemo zaboraviti. Molimo Gospodina za milost da shvatimo kako nas naše mane i grijesi ne moraju udaljiti od Boga, jer nas On poznaje do u tančine. Isus nas poziva da pogledamo u nutrinu – u dušu i nakane koje pokreću naša djela. Razmislite o toj razlici! Ljudi vide vanjštinu; Bog vidi srce, i po inerciji našega srca ćemo na koncu biti suđeni. Bog prema nama postupa milosrdno. Zna da bismo Ga mogli zanijekati. Gospodin zna da bismo mogli počiniti čak i teške grijeha koji nas udaljavaju od Njega. Sve to zna, a ipak nas nikada ne zaboravlja jer gleda u našu nutrinu. U današnjem svijetu najviše nam je potrebno prestati osuđivati i kritizirati te umjesto toga gledati – Božjim očima – na dobro u drugima, na ono što nam mogu ponuditi te na ono što mogu unijeti i dodati našim životima. Tako Bog želi da živimo jedni s drugima. U svijetu krutosti legalizma, individualnosti, i strogih zahtjeva i protokola, često nemamo vremena primijetiti patnju i bol svoje braće i sestara. Današnja nas čitanja pozivaju da živimo svaki dan s ljubavlju, autentičnošću i milosrđem. Neka nam Gospodin pomogne da se naša vjera ne pretvori u samo izvanjski ritual vjerskog legalizma, već da otvaramo srce Duhu Svetom Kristove Ljubavi, i s Kristovim Duhom osloboditeljske Ljubavi gledamo u srce svakog ljudskog bića. Čineći tako, živjet ćemo svoj kršćanski život s više radosti, mira, dostojanstva, ljubavi, suosjećanja i milosrđa i zajedništva sa svim stvorenjima Božjim.

KAKVA JE NAŠA VJERA?

S. Ana Uložnik, SMI, HAITI

Razmatranje za srijedu,

14. listopada 2026.

Čitanja: Gal 5,18-25; Lk 11,42-46

Dragi vjernici i dragi prijatelji misija!

Božja riječ iz današnjeg misnog čitanja stavlja nas pred konkretno pitanje: Kakva je naša vjera? Je li ona samo lijepa fasada, skup običaja na koje smo navikli, ili živa snaga koja mijenja naš život i svijet oko nas?

Dok nam sveti Pavao u poslanici Galaćanima predivno nabraja plodove Duha (ljubav, radost, mir, velikodušnost), Isus u evanđelju oštro istupa protiv farizeja. Prekorava ih jer pedantno daju desetinu od sitnih začina – metvice i rute – a potpuno zaboravljaju ono najvažnije: pravednost i ljubav Božju.

Kada ove tekstove slušamo u udobnosti naših sigurnih života, lako se distanciramo. No, ako ih ponese u misije – konkretno ovdje na Haiti, zemlju koja dugo nosi teško breme siromaštva, gladi, nesigurnosti i otmica – ove riječi postaju nevjerojatno stvarne. Život na Haitiju nas uči da se ovdje ne možemo baviti samo formom. Gladnom djetetu ne možemo samo reći: ja ću se pomoliti za tebe. Ovdje nas vjera poziva da budemo među ljudima i da im pomognemo nositi križ svakodnevnice, bilo da je to glad,

bolest, osamljenost, napuštenost...

I baš u toj patnji, plodovi Duha sjaje najsjajnije jer ovaj narod pun vjere daje čudesno svjedočanstvo. Kada s njima slavimo svetu misu, vidimo radost kojom oni sudjeluju. Sveta misa je njima zaista slavlje. Posebno je dirljivo gledati majke s malom djecom u naručju kako za vrijeme klanjanja s potpunim povjerenjem prikazuju svoju dječicu Bogu, tražeći od Njega zaštitu. Ti ljudi, koji nemaju ništa od onoga što mi smatramo nužnim za život, pjevaju i slave Boga sa žarom koji je u Europi gotovo izgubljen. Oni su dokaz da radost i mir ne ovise o idealnim životnim uvjetima, nego o Duhu Svetom u duši koja se predala Bogu.

Što to točno znači u svakodnevnom životu osjetila sam kroz jedno toplo, ali i potresno svjedočanstvo koje sam nedavno doživjela.

Jedna nam je siromašna obitelj, u znak duboke zahvalnosti za dobročinstvo koje smo im iskazali, ponudila svoje još nerođeno dijete, koje je majka nosila pod srcem. Rekli su nam, sa suzama u očima, neka nam to dijete bude podsjetnik na dobro koje smo učinili njima i njihovoj djeci. U prvom trenutku ostale smo šokirane. Pitala sam se: Kako roditelj može dati svoje rođeno dijete? No, iza te očajničke geste skrivala se čista zahvalnost ljudi koje je paralizirao strah jer su im druga djeca već odrasla, a životnih je problema napretek.

Polako i s ljubavlju nastojala sam ih približiti Bogu. Rekla sam im da smo im pomogli iz ljubavi prema Gospodinu koji nas je i doveo u njihove živote. Objasnila sam im koliko je za to maleno biće najvažnija upravo blizina roditelja, koja se ničim na ovome svijetu ne može nadomjestiti. Ohrabrila sam ih riječima: „Ne brinite se, mi ćemo biti uz vas i pomoći ćemo vam koliko god možemo. Bog koji je dao dijete, dat će i sve drugo potrebno.“ Ti su roditelji vrijedni radnici; trebalo im je samo pružiti ruku suosjećanja, približiti ih Izvoru i tako odagnati strah.

I zaista, u tom su trenutku svoju utjehu i ohrabrenje pronašli u Bogu.

Ovo me iskustvo snažno podsjetilo na riječi nadbiskupa Stadlera koji je govorio: „Isus je naš najveći dobročinitelj, naša utjeha, naša radost, naše pouzdanje, naša jedina nada, naš savršen spas.“ I uistinu, kada ljude dovedemo Isusu i kada sve činimo u zajedništvu s Njime, svaki teret postaje lakši, a strah ustupa mjesto nadi.

Dragi vjernici neka nam današnja Božja riječ otvori oči. Pogledajmo danas oko sebe i upitajmo se: tko u našoj obitelji, na poslu ili u susjedstvu nosi "teško breme"? Nemojmo proći pokraj njih zatvorena srca. Dopustimo Duhu Svetom da kroz nas donese mrvicu one čiste radosti i konkretne, opipljive ljubavi onima koji su je najpotrebniji. Naše malo nekome je puno.

TERETI, SPOMENICI I KLJUČEVI

Dr.sc. Luka Pranjić, EKVADOR

Razmatranje za četvrtak,

15. listopada 2026.

Čitanja: Ef 1,1-10; Lk 11,47-54

Ulomak Evanđelja po Luki (Lk 11, 46-54) donosi nam jednu od najtežih Isusovih osuda upućenih tadašnjoj religijskoj eliti. Isus optužuje zakonoznance i farizeje da

opterećuju druge namećući im svoje viđenje i tumačenje Zakona kao jedino ispravno. Kaže da grade grobnice prorocima koje su njihovi očevi poubijali te da time pristaju uz djela svojih predaka. Na samom kraju, optužuje ih da su "uzeli ključ znanja" – sami nisu ušli, a drugima koji su htjeli ući su to zapriječili.

Iako se to na prvi pogled možda ne čini, ovaj tekst duboko progovara i o misijskom djelovanju Crkve danas jer nas upozorava na zamke u koje vjernici i crkvene strukture lako upadaju. Kada slušamo Isusove riječi "Jao vama", vrlo ih rijetko čujemo kao "Jao nama": uvijek su upućene nekome drugome, ljudima nekada ili drugima danas. No bi li Isus možda i među nama prepoznao nove religijske elite kakve je u svojoj zajednici pod svaku cijenu nastojao izbjeći? Bi li nam se danas s pravom obratio nekim novim "Jao vama", prilagođenim našem vremenu i našim situacijama?

Podjarmljivanje umjesto oslobođanja

»Jao i vama, zakonoznanci! Tovarite na ljude terete nepodnosive, a sami ni da ih se jednim prstom dotaknete.«

Često ovaj redak tumačimo pogrešno, u smislu da su pismoznanci od ljudi zahtijevali nešto što ni sami nisu izvršavali. Istina je ta da su pismoznanci, većim djelom i sami pripadnici farizejske sljedbe, i te kako "davali primjer" minucioznog poštivanja i obdržavanja usmenih predaja. Isus izravno proziva zakonoznance jer od vjere stvaraju sustav krutih, iscrpljujućih propisa i pravila kojima ljude tlače, opterećuju teškim teretom, dok sami ne žele ni prstom pomaknuti da im taj teret olakšaju; ne žele pomoći ljudima, pridržati ih. Pismoznanci očekuju, štoviše zahtijevaju, da svi budu kao oni. Mogli bismo stav pismoznanača prevesti ovako: "Zato što ja mogu i ti moraš!" Ono što je za mene bilo opcionalno — što sam sam izabrao činiti ili živjeti i što

možda Bog od mene nije ni tražio — sada, samo zato što sam u tome uspio, drugome namećem kao normu, kao obvezu. Moj postignuti maksimum drugome određujem kao minimum!

Jesam li nekome vjeru učinio teretom koji guši, umjesto Radosne vijesti koja oslobađa? Istinska misijska Crkva skida nepotrebna bremena i nudi lakoću i slatkoću Kristovajarma.

Religija sjećanja umjesto Žive Riječi

»Jao vama! Podižete spomenike prorocima, a vaši ih oci ubiše. Zato ste svjedoci i sumišljenici djela svojih otaca: oni ih ubiše, a vi spomenike podižete!«

Farizeji i zakonoznanci su rado podizali spomenike prorocima iz prošlosti, odajući im počast na siguran način i s dovoljnim vremenskim odmakom. Priznati mrtvog proroka je lako; on više ne uznemiruje, ne traži obraćenje i ne kritizira sadašnjost. Dobar prorok uvijek je to samo "bio"; kao da je tek mrtav prorok mogao postati dobar prorok. Crkva u svom poslanju lako riskira da postane muzej vlastite svete povijesti umjesto dinamična zajednica Duha. I nama je lako slaviti velike svece i mučenike prošlih stoljeća, dok istodobno zanemarujemo, previđamo ili ušutkavamo "proroke" u našoj sredini – glasove koji danas upozoravaju na nepravdu, licemjerje i potrebu za radikalnom obnovom evanđeoskog duha. Misijska Crkva ne gleda samo unatrag slaveći tradiciju, nego prepoznaje Božji glas u sadašnjem trenutku i u glasovima mnogih. Kako je lako odanost i poslušnost Živoj Riječi zamijeniti religijom sjećanja.

"Ma šta ti znaš!"

»Jao vama, zakonoznanci! Uzeste ključ znanja: sami ne udoste, a spriječiste one koji htjedoše ući.«

Sjećam se da su mi stariji svećenici pričali o sakristanu jedne seoske crkvice na području Istre i Kvarnera, vrlo posjećene među stručnjacima i znatiželjnicima zbog glagoljskih natpisa pronađenih u njoj. Sakristan je bio ključar, čuvar i zvonar, ali i njezin samoproглаšeni "kustos" i jedini ovlašteni vodič. Priča se da bi akademik Branko Fučić znao navratiti s kolegama ili studentima. Svi bi najprije morali u crkvi odslušati sakristanovo "predavanje", a tek bi poslije, izvan crkvice i na neutralnom terenu, Fučić objašnjavao svoje nalaze. Kažu da se nikada nije ljutio na sakristana; štoviše, sve mu je to bilo vrlo simpatično. Možda upravo takvo groteskno ponašanje najbolje dočarava ono na što je Isus mislio u svojem trećem "Jao vama", odnosno "Jao nama". Ekspонат blaga Božje ljubavi ne treba ovlaštene i isključive tumače; ono govori samo za sebe. Treba čuvare i ključare, ali takve koji će ključem Evanđelja otključavati, a ne zaključavati, čija duša nije sitna; koji će propuštati i uvoditi, a ne priječiti ulaz. Treba "kustose" koji će znati reći: "Dobrodošli, izvolite, udite i pogledajte. Ovdje su vam upute, sve vam je napisano, a ako vam što zatreba, tu sam." Crkva je pozvana biti kuća otvorenih vrata u kojoj svatko može pronaći vlastiti, "personalizirani" put do Boga.

Tri Isusova "Jao vama" tako postaju veliki misijski ispit savjesti Crkve i tri pitanja za svako crkveno poslanje: oslobađamo li ljude ili ih opterećujemo, slušamo li živu proročku riječ ili tek čuvamo uspomenu na nju, otvaramo li vrata spoznaje ili ih zatvaramo vlastitim autoritetom? Misijska Crkva vjerna je Evanđelju onda kada olakšava terete, prepoznaje Božji glas u sadašnjosti i ključem znanja otvara prostor susreta s Bogom.

ZAŠTO ŽIVIMO LICEMJERNO?

s. M. Juliana Beretić, PERU

Razmatranje za petak, 16. listopada 2026.

Čitanja: Ef 1,11-14; Lk 12,1-7

Evandjelje oslikava Isusa s nepreglednim mnoštvom koje se tiska oko njega, u želji da mu dođe bliže, da ga čuje i da ozdravi od svojih bolesti i nevolja. Ali Isus ostavlja to mnoštvo po strani i najprije govori svojim učenicima. Upozorava ih: „Čuvajte se kvasca farizejskoga, to jest licemjerja.“ Što je licemjerje? To je kada izvana pokazujemo nešto što iznutra nismo. Kada želimo ostaviti dobar dojam, a ne živimo ono za što se izdajemo. Ako bolje pogledamo, to je napast našega vremena na svim područjima ljudskoga života – bilo društvenoga, bilo vjerničkoga. Danas je, kamo god se okrenemo, važno samo to kako izgledamo i kako nas drugi vide i što misle o nama. Lako je stvoriti dojam sretnoga života i velika uspjeha, a da u srcu nosimo strah ili prazninu. Čak i u običnim razgovorima, pa i među prijateljima, ponekad ne govorimo potpunu istinu, nešto malo uljepšamo, ponešto prešutimo, samo da sve izgleda bolje. Ali Isus nas upozorava: „Ništa nije skriveno što se neće

otkriti.“ Drugim riječima, istina uvijek izlazi na vidjelo. Isus nas time ne želi posramiti, nego nas želi osloboditi, osloboditi od života u laži.

Ali zašto uopće živimo licemjerno? Zato što se bojimo da nećemo biti prihvaćeni takvi kakvi zapravo jesmo. Stoga Isus kaže: „Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo.“ Kad nas drugi ne prihvate, oni nas na neki način ubijaju, ugrožavaju naš život. Isus nas poziva da ne živimo u strahu od ljudi, nego u povjerenja prema Bogu, u strahopoštovanju da je on naš Otac koji nas poznaje do najmanjeg detalja našega života: „I vlasi su vam na glavi sve izbrojene.“

U našem sirotištu na sjeveru Lime u Peru, gdje živimo s djevojčicama koje dolaze iz teških obiteljskih situacija, svakodnevno vidimo koliko su strah i nesigurnost duboko urezani u ljudsko srce. Mnoge od njih naučile su skrivati svoje rane i glumiti da su dobro, upravo zato što se boje da neće biti prihvaćene ako se sazna njihovo stvarno stanje. Naše djevojke dolaze iz udaljenih krajeva Anda i prašume. Neke su bez roditelja, a neke su bile prisiljene napustiti svoje obitelji zbog raznih teškoća pa i zbog moralne opasnosti. Danas ih je kod nas oko sedamdeset i svaka nosi svoju izuzetno bolnu životnu priču. Nastojimo im pružiti sigurnost, redovite obroke, mogućnost školovanja i pouku u konkretnim vještinama za svagdanji život, ali iznad svega osjećaj da su voljene i da se ne trebaju bojati. Usred siromaštva i nepravde koje i ove djevojčice doživljavaju, Evandjelje postaje stvarnost u našem samostanu. Bog ne zaboravlja nijednog „malog vrapčića“, pa tako ni nijedno dijete koje dovede na naša vrata.

Jedna od tih djevojčica je Estorina, danas sedamnaestogodišnjakinja, čija je majka gluhonijema, skromnih sposobnosti i ranjena zlostavljanjem. Sestra ju je dovela u

Limu, u svoju obitelj, da je spasi od zlostavljanja, ali se opterećena siromaštvom i brigom za vlastitu djecu i sama našla u bezizlaznoj situaciji i pokušala si oduzeti život. U to je vrijeme Estorina došla u naš Dom i tu pronašla ono što joj je najviše nedostajalo: sigurnost i cjelovitu brigu, uključujući i psihološku pomoć. Danas je u završnom razredu srednje škole i uskoro bi trebala maturirati. Budućnost joj je neizvjesna jer još ne zna hoće li se moći vratiti u okruženje iz kojega je došla, jer je to izuzetno opasan kraj gdje njezini žive, ali želi raditi, uzdržavati se šivanjem i jednoga dana započeti studij stomatologije.

Gledamo kako djevojke, unatoč ranama i teškim počecima, uz rad, pomoć i duhovnu potporu rastu, jačaju i pronalaze svoj put. Neke od njih danas se vraćaju kao liječnice, redovnice... Lijepo je vidjeti plodove truda u nasljedovanju Krista.

Isto vrijedi i za našu pučku kuhinju putem koje pomažemo najsiriimašnijima u našem okruženju: djeci, starijima i obiteljima koje nemaju ni za osnovne obroke. Od ponedjeljka do petka susrećemo ljude koji se bore za dostojanstven život. Tamo nema privida i uljepšane slike. Tamo se vidi istinito stanje, a to su velike potrebe i glad, ali i veliko povjerenje. Osim hrane, nastojimo im pružiti i pouku o zdravlju i higijeni te u osnovnim životnim vještinama, kako bi mogli poboljšati vlastite životne uvjete.

Isus nas kao svoje učenike danas poziva na konkretne korake. Želi da budemo iskreni pred Bogom i pred ljudima, da živimo u povjerenju u njegovu riječ, jer naša prava sigurnost ne dolazi iz onoga kako izgledamo pred drugima, nego iz toga tko smo u Božjim očima. Zato nas Isus oslobađa straha od ljudi i podsjeća nas na to da se Bog brine i za vrapce, pa kako se onda ne bi brinuo za svu svoju djecu, ako mu ostanu vjerna.

SPOMENDAN SV. IGNACIJA ANTIOHIJSKOG

S. Vesna Bošnjak, ŠSF, UGANDA

Razmatranje za subotu,

17. listopada 2026.

Čitanja: Ef 1,15-23; Lk 12,18-12

Draga braćo i sestre,

današnja nas Božja riječ vodi u samo srce kršćanskoga života: u vjeru koja nije samo izgovorena riječ, nego život koji svjedoči Krista. Upravo zato Crkva danas pred nas stavlja lik velikoga mučenika, Svetog Ignacija Antiohijskog, čovjeka koji nije samo govorio o Kristu, nego je bio spreman za njega dati i vlastiti život.

U Poslanici Efežanima sveti Pavao zahvaljuje za vjeru i ljubav kršćana te moli da im Bog dadne „Duha mudrosti i objave“ kako bi još dublje upoznali Krista. Zanimljivo je da Pavao ne moli prvenstveno za bogatstvo, zdravlje ili uspjeh, nego za prosvjetljene oči srca. Jer čovjek može imati zdrave oči, a ipak ne vidjeti ono najvažnije. Može imati mnogo informacija, a ostati bez istinske mudrosti. Može poznavati mnoge stvari, a ne poznavati Boga.

Nije li to izazov i našega vremena? U Europi često imamo mnogo znanja, tehnologije i mogućnosti, a ipak se mnogi osjećaju izgubljeno i prazno. U Africi, gdje služimo kao misionarke, susrećemo drugu stvarnost: veliko siromaštvo, nedostatak osnovnih uvjeta za život i obrazovanje, ali i snažnu žeđ za smislom, za nadom i za Bogom. Ipak, i tamo gdje je siromaštvo veliko, čovjekovo srce ostaje isto. Svugdje čovjek traži sigurnost, traži spas, traži odgovor na pitanje: kome mogu vjerovati?

U mjestu Rwentobo u Ugandi, gdje djelujemo mi, školske sestre franjevke Krista Kralja, svakodnevno susrećemo djecu, bolesnike i najsiromašnije. Početkom veljače otvorili smo osnovnu školu „Sv. Klara“. To nije samo škola u kojoj djeca uče čitati i pisati. To je mjesto gdje želimo da nauče kako su ljubljena Božja djeca, kako njihov život ima dostojanstvo i vrijednost. Jer gdje nema obrazovanja i vjerskog odgoja, često se šire strahovi, praznovjerja i razne prakse koje zarobljavaju čovjeka. Tada ljudi počnu vjerovati da njihovom sudbinom upravljaju sile tame, a ne Bog koji ih ljubi.

Današnje Evanđelje upravo o tome govori. Isus kaže: „Tko se prizna mojim pred ljudima, priznat će se i Sin Čovječji njegovim pred anđelima Božjim.“ Kršćanin je pozvan živjeti bez straha, oslonjen na Boga. Vjera je povjerenje u živoga Boga koji je jači od svakoga zla.

Koliko je samo ljudi danas, i u Africi, i u Europi zarobljeno različitim strahovima! Netko se boji budućnosti, netko bolesti, netko siromaštva, netko osude drugih ljudi. Isus nas poziva da se ne bojimo svjedočiti Njega. On obećava da će nam Duh Sveti dati riječi i snagu kada bude potrebno.

To je razumio sveti Ignacije Antiohijski. Dok su ga vodili u Rim na mučeništvo, nije očajavao. Nije tražio lakši put. Nije se odrekao Krista da spasi svoj život. Znao je

da je Isus njegovo najveće blago. Njegovo svjedočanstvo i danas odjekuje kroz stoljeća: čovjek koji je susreo Krista ne može živjeti kao da se ništa nije dogodilo.

Možda od nas nitko neće tražiti mučeništvo krvlju. Ali od svih se traži mučeništvo svakodnevne: ostati pošten kada je lakše varati; ostati vjeran kada je lakše odustati; opraštati kada je lakše mrziti; vjerovati kada se čini da je tama jača od svjetla.

Zato nas današnja čitanja pozivaju na tri stvari.

Prvo, moliti za prosvijetljeno srce. Nije dovoljno samo znati o Bogu; potrebno je upoznati Boga i dopustiti mu da mijenja naš život.

Drugo, svjedočiti Krista bez straha. U obitelji, na poslu, u društvu, u školi, u misijama – svugdje gdje nas je Gospodin postavio.

Treće, biti nositelji nade. Svaka učionica otvorena za dijete, svaki posjet bolesniku, svaki komad kruha podijeljen siromahu, svaka riječ utjehe – sve to postaje navještaj Evanđelja.

Možda nam se ponekad čini da su naši naponi mali. Jedna škola u siromašnom mjestu Ugande. Jedan vjeronauk. Jedna molitva. Jedan čin ljubavi. Ali sveti Pavao nas podsjeća da Krist djeluje svojom „silnom snagom“. Ono što je malo u našim očima, u Božjim rukama postaje veliko.

Neka nam zato sveti Ignacije Antiohijski izmoli hrabrost svjedočenja, a Duh Sveti prosvijetli oči našega srca da prepoznamo kako Krist i danas djeluje među nama – u našim župama u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj, u misijama Ugande i širom svijeta, u našim obiteljima i u svakom čovjeku kojemu smo poslani.

Amen.

SVJETSKI DAN MISIJA

UVOD U MISNO SLAVLJE

„Podajte caru carevo, a Bogu Božje“ glavna je poruka današnje liturgije riječi. Crkva priznaje autonomiju svjetovnog: porez, zakone i red. Crkva ne bježi od svijeta, ali joj zadaća nije svjetovno, nego Božje. Kao što je na novčičima utisnut simbol cara i svjetovne moći, tako su na svakom čovjeku utisnuti Božje lice i njegova božanska slika. Mi ljudi, dakle, pripadamo Bogu. Njemu predajemo sebe prije svega ovdje na svetoj euharistiji, ali i na svim ostalim poljima rada zalažemo se za kraljevstvo Božje koje je sveopće pa ga zato valja i tražiti posvuda. Tražimo sebe, tražimo druge, zalažimo se za sve ljude i ove blizu i one daleko, kako bismo svi prispjeli u riznicu kraljevstva Božjega. Mi smo njegovi novčići i prava vrijednost nam je tek u njegovim rukama. Molimo danas na osobit način da Gospodin skupi svoje sveopće ljudsko blago u svoju božansku riznicu, da svi budemo jedni drugima slični, prava braća i sestre. Molimo da svi budemo Kristovi, a samo Krist da bude naš.

LITURGIJSKA ČITANJA

PRVO ČITANJE: Iz 45,1.4-6

Čitanje Knjige proroka Izaije
Ovo govori Gospodin o Kiru, pomazaniku svome: »Primih ga za desnicu da pred njim oborim narode i raspašem bokove kraljevima, da rastvorim pred njim vratnice, da mu nijedna vrata ne budu zatvorena. Radi sluge svog Jakova i Izraela, svog izabranika, po imenu ja te

pozvah, imenovah te premda me znao nisi. Ja sam Gospodin i nema drugoga; osim mene Boga nema. Iako me ne poznaš, naoružah te: nek se znade od istoka do zapada da izvan mene sve je ništavilo: Ja sam Gospodin i nema drugoga!«
Riječ Gospodnja.

Dajte Gospodinu slavu i silu!

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu!
Pjevaj Gospodinu, sva zemljo!
Kazujte poganima njegovu slavu,
svim narodima čudesa njegova!
Velik je Gospodin, hvale predostojan,
strašniji od svih bogova!
Ništavni su svi bozi narodâ,
a Gospodin stvori nebesa!
Dajte Gospodinu, narodna plemena,
dajte Gospodinu slavu i silu!
Dajte Gospodinu slavu imena njegova!
Prinesite žrtvu i udite u dvorove
njegove!
Poklonite se Gospodinu u sjaju svetosti
njegove!
Strepi pred njim, sva zemljo!
Nek se govori među poganima:
»Gospodin kraljuje, narodima pravedno
upravlja.«

DRUGO ČITANJE: 1Sol 1,1-5b

Čitanje Prve poslanice svetoga Pavla
apostola Solunjanima
Pavao, Silvan i Timotej Crkvi Solunjanâ u
Bogu Ocu i Gospodinu Isusu Kristu. Milost
vam i mir! Zahvaljujemo uvijek Bogu za
sve vas i bez prestanka vas se sjećamo u
svojim molitvama spominjući se vaše
djelotvorne vjere, zauzete ljubavi i
postojane nade u Gospodinu našem Isusu
Kristu, pred Bogom i Ocem našim. Svjesni
smo, braćo od Boga ljubljena, vašeg
izabranja jer evanđelje naše nije k vama
došlo samo u riječi nego i u snazi, u Duhu
Svetome i mnogostrukoj punini.
Riječ Gospodnja.

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju

U ono vrijeme: Odoše farizeji i održaše
vijeće kako da Isusa uhvate u riječi.
Pošalju k njemu svoje učenike s
herodovcima da ga upitaju: »Učitelju!
Znamo da si istinit te po istini putu Božjem
učiš i ne mariš tko je tko jer nisi pristran.
Reci nam, dakle, što ti se čini: je li
dopušteno dati porez caru ili nije?«
Znajući njihovu opakost, reče Isus: »Zašto
me iskušavate, licemjeri? Pokažite mi
porezni novac!« Pružiše mu denar. On ih
upita: »Čija je ovo slika i natpis?«
Odgovore: »Carev.« Kaže im: »Podajte
dakle caru carevo, a Bogu Božje.«
Riječ Gospodnja.

„PODAJTE BOGU ONO ŠTO JE BOŽJE“
DON JAKOSLAV BANIĆ, UGANDA
HOMILIJA ZA MISIJSKU NEDJELJU,
18. listopada 2026.

Draga braćo i sestre!

Danas slavimo Misijsku nedjelju, dan kada
nas Crkva podsjeća da ona nije zatvorena
zajednica koja živi samo za sebe. Crkva je
po svojoj naravi misionarska. Ona postoji
zato da svakom čovjeku donese Isusa
Krista i njegovu Radosnu vijest.
Današnja liturgija pred nas stavlja riječi
psalma:

„Kazujte poganima njegovu slavu, svim
narodima čudesa njegova!“
To nije prijedlog upućen samo
svećenicima, redovnicima i misionarima
koji su napustili svoju domovinu. To je
poziv svakome krštenom čovjeku. Svatko
od nas poslan je nekome. Netko je poslan

dalekim narodima, a netko svojoj obitelji, radnom mjestu, susjedstvu ili čovjeku kojega svakodnevno susreće.

Prvo čitanje govori o perzijskom kralju Kiru, čovjeku koji nije pripadao izraelskom narodu i nije poznao Boga. Ipak, Bog ga naziva svojim pomazanikom, prima ga za desnicu i preko njega ostvaruje svoj naum.

Time nam Gospodin poručuje da se njegovo djelovanje ne može zatvoriti unutar naših ljudskih granica. Bog može djelovati preko svakoga čovjeka. Može se poslužiti i onim koji ga još ne poznaje. On otvara vrata koja nitko ne može zatvoriti i svoje svjetlo želi donijeti od istoka do zapada.

Bog je svakoga čovjeka pozvao po imenu. Nitko nije slučajna, zaboravljen ili suvišan. Nitko nije toliko daleko da ga Božja ruka ne bi mogla pronaći.

Upravo je to iskustvo svakoga misionara. Mi često mislimo da misionar odlazi u neki daleki kraj kako bi tamošnjim ljudima donio Boga. Međutim, vrlo brzo otkrije da je Bog tamo bio mnogo prije njega. Bio je prisutan u suzama majke koja nema čime nahraniti svoje dijete. Bio je u starcu koji dijeli svoj posljednji zalogaj. Bio je u djetetu koje se, unatoč gladi i siromaštvu, još uvijek zna nasmiješiti. Bio je u jednostavnom čovjeku koji možda ne zna čitati, ali zna kleknuti, moliti i pouzdati se u Boga.

Misionar ne donosi Boga kao da ga tamo prije njega nije bilo. On pomaže ljudima prepoznati lice Boga koji je već među njima, a istodobno dopušta da i samoga njega evangeliziraju siromašni.

Sveti Pavao u drugom čitanju zahvaljuje Bogu za Solunjane i spominje njihovu djelotvornu vjeru, zauzetu ljubav i postojanu nadu.

Te tri riječi opisuju istinski misijski život.

Vjera koja se ne pretvara u djela lako ostaje samo na usnama. Ljubav koja se ne zauzima za čovjeka postaje lijep osjećaj bez ploda. Nada koja nestaje čim dođe križ nije kršćanska nada.

Evangelje, kaže sveti Pavao, nije došlo samo u riječi, nego u snazi i u Duhu Svetome. Zato ni naša misijska vjera ne smije ostati samo na riječima. Gladnomu čovjeku nije dovoljno govoriti o kruhu života ako mu nismo spremni pružiti i komad zemaljskoga kruha. Djetetu koje plače od gladi nije dovoljno reći: „Bog te voli“ ako ga mi, koji izgovaramo te riječi, ostavimo gladna.

Ali jednako tako, čovjeku nije dovoljno pružiti samo hranu, a ne ponuditi mu smisao, dostojanstvo, nadu i Krista. Čovjek nije samo želudac koji treba napuniti. On je Božje dijete koje čezne za ljubavlju, pripadanjem, oproštenjem i vječnim životom.

U Karamoji danas susrećemo obje gladi.

Prva je strašna glad za kruhom.

Vidimo je u dječjim očima i iscrpljenim tijelima. Čujemo je u riječima majki koje kažu da daniima nemaju što skuhati. Susrećemo starije, bolesne i nemoćne koji nemaju nikoga tko bi im donio makar jedan obrok. Zemlja je suha, usjevi su propali, a mnoge obitelji ne znaju hoće li sutra njihova djeca imati što jesti.

Kada promatrate dijete koje dugo čeka u redu držeći praznu posudu, počinjete drukčije razumijevati riječi molitve: „Kruh naš svagdanji daj nam danas.“

Za nas je kruh često nešto što se podrazumijeva. Ondje je komad kruha odgovor na molitvu. Jedan tanjur hrane znači još jedan dan života.

Ali u Karamoji postoji i druga glad – glad za Kristom.

I mogu posvjedočiti: ta glad često je veća od svake druge gladi.

Ljudi koji možda nisu jeli cijeli dan dolaze na svetu misu. Majke s djecom na rukama pješače kilometrima kako bi čule Božju riječ. Mladi traže krštenje, ispovijed i razgovor. Djeca, koja nemaju gotovo ništa od onoga što ovaj svijet smatra potrebnim za sreću, znaju satima pjevati i slaviti Boga.

Njihovi prazni želuci pitaju nas imamo li srca, ali njihova glad za Bogom postavlja nam još dublje pitanje: Jesmo li mi, koji imamo kruha u izobilju, izgubili glad za Kristom?

Može čovjek imati pun stol, a prazno srce. Može imati kuću, novac, sigurnost i sve što poželi, a ipak ostati gladan smisla, ljubavi i nade. Može cijeli život hraniti tijelo, a pustiti da mu duša umire od gladi.

Najopasnija glad nije uvijek ona koju osjećamo u želucu. Najopasnija je glad koju više ni ne primjećujemo – kada se čovjek toliko udalji od Boga da više i ne osjeća koliko mu Bog nedostaje.

Sveti Luka, evanđelist čiji blagdan Crkva slavi u listopadu, bio je liječnik, učenik i

misionar. U svojem Evanđelju na osobit nam način pokazuje Krista koji se približava siromašnima, bolesnima, grešnicima, udovicama i svima odbačenima.

Samo nam sveti Luka donosi prispodobu o milosrdnom Samarijancu koji se zaustavlja pokraj ranjenoga čovjeka. Samo on tako dirljivo opisuje milosrdnoga Oca koji trči ususret izgubljenom sinu. U njegovu Evanđelju Marija pjeva da Bog uzvisuje neznatne i gladne napunja dobrima.

Luka nije samo zapisivao Kristove riječi. On je cijelim svojim životom pokazao da Evanđelje mora postati blizina, lijek, dodir i milosrđe.

Danas bi nas sveti Luka možda upitao: Kada si posljednji put zastao kraj ranjenoga čovjeka? Jesi li primijetio gladno dijete? Jesi li čuo vapaj siromašnoga? Ili si, poput svećenika i levita iz prispodobe, vidio, zaobišao ga i nastavio svojim putem?

Današnje Evanđelje donosi poznato pitanje o porezu caru. Isusu pokazuju denar, a on pita:

„Čija je ovo slika i natpis?“

„Carev“, odgovaraju.
Tada im Isus kaže:

„Podajte caru carevo, a Bogu Božje.“

Novac nosi carevu sliku i zato pripada caru. Ali čovjek nosi Božju sliku i zato pripada Bogu.

Na svakom izgladnjelom djetetu utisnuta je Božja slika. Na licu siromašnoga, bolesnoga, prognanoga i zaboravljenoga nalazi se Božji lik. Ako Bogu želimo vratiti ono što je Božje, ne možemo zaobići čovjeka kojega je Bog stvorio na svoju sliku.

Zato pomaganje gladnima nije samo ljudska dobrota. To je čin vjere i bogoštovlja. Kada hranimo gladnoga, Bogu vraćamo ono što njemu pripada. Vraćamo dostojanstvo njegovu djetetu.

Zašto onda u svijetu još uvijek postoji glad?

Zemlja ima dovoljno dobara da nahrani sve svoje stanovnike. Problem nije samo u tome što nema dovoljno hrane, nego u tome što nema dovoljno pravednosti, solidarnosti i ljubavi. Dok jedni bacaju hranu, drugi umiru jer je nemaju. Dok se golema sredstva troše na oružje, ratove, luksuz i dokazivanje moći, majke traže šaku brašna za svoju djecu.

Uzrok gladi nije samo suša. Glad proizvode i ratovi, pohlepa, iskorištavanje, korupcija, nepravedna raspodjela dobara i ravnodušnost onih koji vide, ali okreću glavu.

U najdubljem smislu, glad nastaje onda kada čovjek zaboravi da sve što ima nije samo njegovo. Kada zaboravi Boga, zaboravlja i da mu je drugi čovjek brat. Kada ukloni Boga iz svoga života, lako počinje gledati drugoga kao teret, broj ili smetnju.

Zato je glad za Kristom veća i dublja od svake druge gladi. Ne zato što tjelesna

glad nije važna, nego zato što srce ispunjeno Kristom ne može mirno gledati gladnoga brata. Tko se stvarno hrani Kristovim tijelom, mora prepoznati Kristovo tijelo i u siromahu.

Ne možemo iskreno primati euharistijski kruh, a ostati ravnodušni prema onome koji nema svagdanjega kruha.

Misijska nedjelja zato nije samo dan prikupljanja pomoći za neke daleke ljude. To je dan ispitivanja naše vjere. Danas nas Gospodin pita:

Je li moja vjera djelotvorna?

Je li moja ljubav zauzeta?

Je li moja nada postojana?

Nosi li moje kršćanstvo nekome kruh, utjehu i nadu?

Može li preko mene netko susresti Isusa?

Ne možemo svi otići u Karamoju, ali svi možemo biti misionari. Možemo moliti. Možemo se odreći dijela onoga što imamo. Možemo podržati jedno dijete, jedan obrok, jednu obitelj. Možemo govoriti o onima čiji se glas ne čuje. Možemo otvoriti oči za siromašnoga koji živi pokraj nas.

Najveći dar koji možemo dati misijama nije samo ono što ćemo danas staviti u košaricu. Najveći je dar srce koje dopušta Kristu da ga promijeni.

Braćo i sestre, svijet je gladan. Gladan je kruha, ali još više ljubavi. Gladan je pravde, milosrđa, smisla i nade. Gladan je Krista, premda često ne zna imenovati tu glad.

Molimo danas da nam Gospodin podari oči svetoga Luke, kako bismo vidjeli ranjene uz cestu. Molimo za ruke koje se ne boje dotaknuti siromaštvo. Molimo za srce koje neće ostati ravnodušno pred dječjim suzama. Molimo za djelotvornu vjeru, zauzetu ljubav i postojanu nadu.

I kada nam Gospodin pokaže gladnoga čovjeka, nemojmo pitati koliko smo dužni dati, nego prepoznamo njegovu sliku.

Jer novac možda nosi lik nekoga zemaljskog vladara, ali čovjek nosi lik Boga.

Podajmo caru carevo.

A Bogu vratimo ono što je Božje: svoje srce, svoj život i ljubav prema svakom njegovu djetetu.

MOLITVA VJERNIKA

Braćo i sestre, dok slavimo Svjetski dan misija, zahvaljujemo Bogu za poslanje Crkve u svijetu i molimo nebeskoga Oca za sve kršćane da budu jedno u Kristu, ujedinjeni u poslanju ljubavi i istinski navjestitelji Evanđelja.

Recimo zajedno:

Usliši naše molitve, Gospodine!

1. Za svetu Crkvu: neka, vođena Duhom Svetim, sve više raste u jedinstvu da hrabro naviješta Kristovo Evanđelje svim narodima, molimo te.
2. Za papu Lava, (nad)biskupa (.....), za sve svećenike, redovnike i redovnice, a osobito za misionare, da im Gospodin podari još žarči polet, radost i ustrajnost svjedočenja Božje ljubavi među ljudima, molimo te.
3. Za kršćanske zajednice diljem svijeta, da budu dionici i širitelji kraljevstva Božjega, molimo te.
4. Za naše mlade, da im Gospodin probudi misijsku ljubav za spas svijeta, molimo te.
5. Za one koji podnose rat, siromaštvo, progon i samoću, da konkretnim djelima kršćanske ljubavi iskuse Božju blizinu i utjehu, molimo te.
6. Za nas okupljene oko Gospodnjega stola, a budemo živi navjestitelji Evanđelja – misionari u svojim obiteljima, školama, kolektivima i svakodnevnom životu, molimo te.
7. Za sve naše pokojne, osobito za pokojne naše misionare, da po svojoj predanosti Kristu zavrijede vječno jedinstvo i zajedništvo svetih, molimo te.

Bože naš Oče, ti si pozvao svoju Crkvu da bude znak jedinstva i spasenja svim narodima. Usliši naše molitve i pomози nam da ostanemo ujedinjeni u Kristu i vjerni svjedoci Evanđelja u svijetu. To te molimo po Kristu, Gospodinu našem: Amen.

ANIMACIJA

KATEHEZA ZA DJECU S TEŠKOĆAMA U RAZVOJU

Pripremila: s. Ljubica Bosilj

Danas ćemo zajedno krenuti na put oko svijeta. Upoznat ćemo misionare, otkriti što oni rade i kako pomažu drugima. A otkrit ćemo i nešto važno – da i mi, svatko na svoj način, možemo biti mali misionari.

TEMA: MISIJSKA NEDJELJA

CILJ: graditi kod učenika osjećaj pomaganja, suradnje i dijeljenja

ODGOJNO-OBRAZOVNA POSTIGNUĆA:

Kognitivna: upoznati značenje i zadaću misija, tko su misionari i koje su misijske boje

Afektivna: doživjeti da smo svi misionari koji nose Isusa i koji mogu pomoći drugima

Funkcionalna: vježbanje u pomaganju i dijeljenju svojih stvari, te suradnje kod zajedničke igre

TIJEK SATI:

Molitveni početak: pjesma uz pokrete – Dodi, Isuse

Motivacija: promatranje globusa (kao lopta – jer se može lako dodirnuti i neće ozlijediti učenika). Učitelj dodaje loptu učeniku uz imenovanje jednog kontinenta. Učenik pokazuje na „lopti“ taj kontinent. Zatim loptu vrati, a učitelj ponovi postupak s drugim učenikom.

Ili: Ako učenici ne mogu primiti „loptu globus“ učitelj dolazi do njih te im pokazuje kontinente; traži da oni pokažu imenovani kontinent.

Pjesma: ponovno uz pokrete – Dodi, Isuse

„Zamolili smo Isusa da dođe. On je tu među nama. Pogledajte“. Učitelj drži loptu-globus u rukama.

Da učenici ne vide, uzdiže sa strane sliku Isusa. Te nastavlja: „Isus je među nama. Pozdravimo Isusa, mahnimo mu.

Isus je došao među nas. Želi nam nešto reći. Poslušajmo“.

- Tekst snimimo na komunikator

- Ili: Čitamo tekst držeći Bibliju u rukama

TEKST:

Idite. Krenite. Govorite svima o mojoj velikoj ljubavi prema svakom čovjeku. Ne bojte se. Ja sam uvijek s vama.

„Danas vam želim govoriti o ljudima koji su poslušali Isusov poziv. To su misionari i misionarke. Ima ih jako puno. Ima ih i iz naše domovine. Reći ću vam samo dva imena: s. Marica Jelić i don Marijan Zovak. S. Marica djeluje na Madagaskaru – Afrika, a don Marijan u Dominikanskoj Republici – Amerika (prema popisu misionara možete svaki put odabrati koga drugoga od misionara)

Misionar je čovjek koji pomaže drugima. On donosi ljubav. Uči praštanju, pomaganju, međusobnoj suradnji. Ljubav prema Isusu ga pokreće. On želi svima govoriti: Isus te voli. On je za tebe dao svoj život. On ti oprašta. On je uvijek s tobom“.

Dok drži globus u ruci učitelj pokazuje a učenici imenuju kontinente. Učitelj podigne listić boje za taj kontinent (crvena – Amerika, bijela – Europa, plava – Australija i Oceanija, zelena – Afrika, žuta – Azija).

Učitelj nastavlja svoj govor: „Svi mi imamo ime. To je ime nekog sveca. Taj svetac je naš zaštitnik“. (Uključiti učenike – govore svoje ime i učitelj im pomaže u imenovanju sveca zaštitnika). „I misionari imaju svoga sveca zaštitnika. To je sveta Mala Terezija“.

Učitelj pokaže sliku svetice dok učenici trebaju prepoznati i imenovati ono što ona ima u svojim rukama.

Svaki učenik u bilježnicu lijepi cvijet čije su latice izrađene u misijskim bojama, one se podižu, a ispod njih je napisano:

1. Misionari vole Isusa
2. Misionari pomažu ljudima
3. Misijska nedjelja je u listopadu
4. Misijske boje su: crvena – Amerika, bijela – Europa, plava – Australija i Oceanija, zelena – Afrika, žuta – Azija
5. Zaštitnica misija je sv. Mala Terezija

U sredini cvijeta piše: MISIJE; POSLANJE; ZADAĆA

Igra: provjeravamo naučeno

1. Spajanje boja i kontinenata (može uz podizanje boje i učenici imenuju kontinent, pokazu koji je ili pismenim putem)

 CRVENA	AZIJA
 BIJELA	AMERIKA
 PLAVA	EUROPA
 ZELENA	AUSTRALIJA I OCEANIJA
 ŽUTA	AFRIKA

2. Slaganje kontinenata – zadatak je da naprave kartu svijeta. Svaki učenik dobije obris kontinenta koji boji po vlastitoj želji. Po završetku sve zajedno stavljaju na klupu kako bi napravili kartu svijeta.

3. Spoji ime naših misionara s kontinentom na kojem pomažu i govore o Isusu

s. Marica don Marijan

EUROPA, AZIJA, AMERIKA, AUSTRALIJA I OCEANIJA, AFRIKA

4. Natjecanje dviju grupa tko će prije: izdvoji boju Afrike (učitelj govori) (čepovi obojani u misijske boje, njih više koje učenici uz suradnju vade; svaka skupina ima 20 obojanih čepova u svim bojama). Umjesto čepova to mogu biti role od toaletnog papira, plastificirani papir, baloni, drvene boje, flomasteri, plastične čaše, štapići od sladoleda...)

5. Misijska krunica: 5 učenika i svaki učenik dobiva nekoliko ubrusa od kojih izrađuje kuglice, potrebno ih je napraviti 10., zalijepiti ih na zajednički papir na kojem je nacrtana krunica. Zrnca boje flomasterima nakon zajedničkog dogovora. Križ, prva zrnca kao i ona za Oče naš su već zalijepljena. Oni lijepe i bojaju samo one za desetice.

Zajednički završetak susreta: molitva Oče naš ili pjesma Isuse, volim te za naše misionare (uz pokrete i jedno i drugo)

Ne zaboravimo da smo svi ljubljena djeca Božja i svako naše malo dobro djelo može biti znak da je Isus blizu.

KATEHEZA ZA VJEROUČENIKE NIŽIH RAZREDA OSNOVNE ŠKOLE

Pripremila: Papinska misijska djela u RH

*Može li jedno malo dobro djelo promijeniti nešto? Može!
Misionari svaki dan čine male stvari kojima donose radost, nadu i Božju ljubav.
A kroz ovaj zadatak, otkrit ćemo da i mi možemo biti mali misionari – ondje gdje jesmo,
među svojim prijateljima, u obitelji i svima koje susrećemo.*

Cilj...

Djeca otkrivaju da misionar može biti svatko i da Isusovu ljubav možemo širiti malim djelima dobrote ako ono što radimo, bude od srca s puno radosti.

Na veliki papir/plakat napisati veliki broj 100. Unutar broja ili uokolo, djeca će lijepiti papiriće i/ili crtati 100 malih znakova radosti: srce, sunce, cvijeće, osmijeh, lijepe riječi, molitve, ...

Važno je djeci pojasniti...

Ove godine slavimo 100. Svjetski dan misija. Zato ćemo i mi napraviti svojih 100 djela radosti. Ne moraju biti velika, ali je važno da budu od srca. Misionar počinje od malih stvari – od osmijeha, pomoći, lijepe riječi, molitve i dijeljenja.

Kako napraviti da mogu sudjelovati i najmlađi?

Pripremiti **100 papirića** u obliku srca.

Na svakom papiriću dijete može napraviti **jednu od tri stvari**:

1. Napisati

Stariji mogu napisati koje dobro djelo će napraviti:

Pomoći ću mami/tati pospremiti kuhinju.

Pozvat ću prijatelja na igru.

Pomolit ću se za nekoga.

Podijelit ću užinu s prijateljem.

Reći ću nekome nešto lijepo.

2. Nacrtati

Najmlađi mogu nacrtati koje dobro djelo žele učiniti.

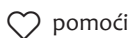
Npr. nacrtaju dijete koje grli prijatelja = zagrlit ću nekoga.

Nacrtaju metlu ili suđe = pomoći ću u kućanskim poslovima.

Nacrtaju cvijet = nekome ću reći nešto lijepo.

3. Odabrati simbol

Unaprijed pripremiti male sličice koje djeca mogu zalijepiti i na taj način nitko nije u nepovoljnom položaju zato što još ne zna pisati.

pomoći

nasmijati nekoga

pamoliti se

reći nešto lijepo

podijeliti

Kako doći do 100 dobrih djela? Podijeliti djecu u par skupina i svaka skupina dobije zadatak napraviti određeni broj dobrih djela.

Važno je djeci dati poticaje u obliku smjernica koje dobro djelo mogu učiniti...

Radost kod kuće - Što mogu napraviti da razveselim svoju obitelj?

Radost među prijateljima - Kako mogu razveseliti prijatelja?

Radost onima kojima je teško - Kako mogu pomoći nekome tko je tužan, bolestan, usamljen ili siromašan?

Radost za Boga - Kako mogu pokazati Isusu da ga volim?

(npr. molitva, odlazak na misu, zahvalnost, dobro djelo...)

Svaka skupina napravi svoje prijedloge dobrih djela i zatim se sve zajedno zalijepi na plakat.

Na kraju je važno djeci istaknuti...

Pogledajte koliko je malo potrebno da nastane nešto veliko. Jedno malo djelo možda nama izgleda nevažno, ali kad nas je puno i svatko učini nešto malo, nastane 100 djela radosti. Tako rade i misionari. Ne mogu sami promijeniti cijeli svijet. Ali svaki dan čine male stvari: pomažu, uče djecu, liječe bolesne, hrane gladne, mole i govore ljudima da ih Bog voli. A danas smo i svi mi bili misionari.

Važno!

Ne smijemo dozvoliti da 100 dobrih djela ostane samo na papiru! Recite djeci da svatko odabere jedno svoje djelo koje će napraviti kroz određeni dan ili tjedan.

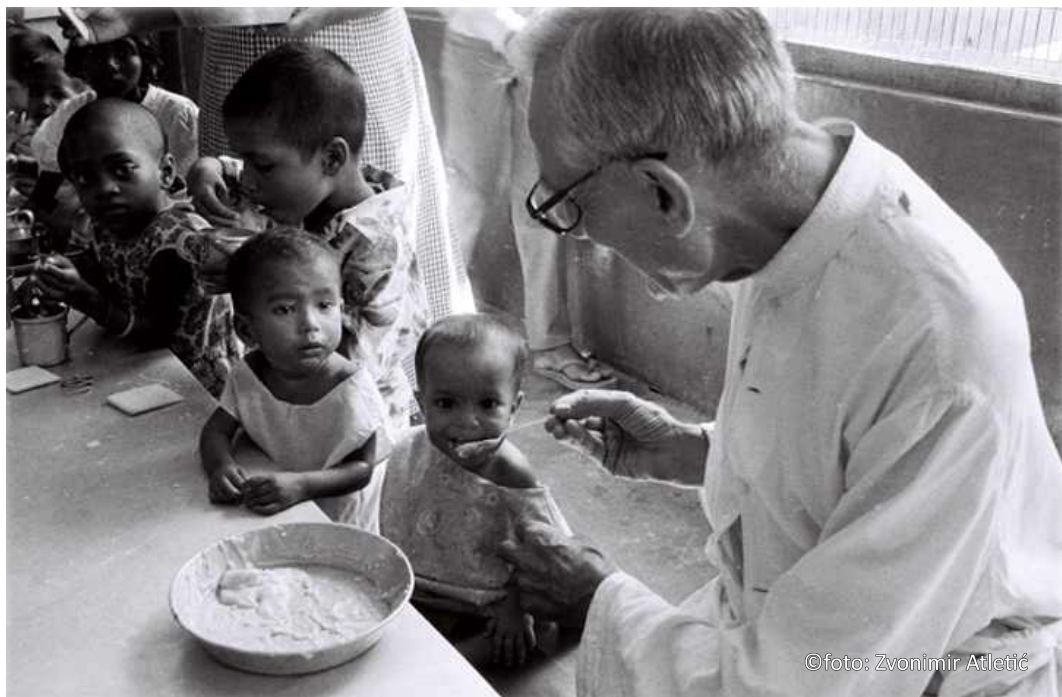
Najmlađoj djeci može se dati zadatak kroz rečenicu: **Ovaj tjedan ću donijeti radost tako što ću...**

Oni koji pišu — dopišu.

Oni koji ne pišu — nacrtaju.

Na ovaj način, plakat nije samo lijepa aktivnost i postaje **obećanje da će djeca stvarno nastaviti svoju malu misiju**.

Na našem plakatu sada imamo **100 djela radosti**, ali naša misija ovdje ne završava. Svaki put kada učinimo nešto dobro, dobrota se širi još i dalje. Na taj način i naše srce puno je Božje ljubavi i radosti.

KATEHEZA ZA VJEROUČENIKE VIŠIH RAZREDA OSNOVNE ŠKOLE

Pripremila: Jolida Klarić

Cilj...

Učenici će upoznati temu Svjetskoga dana misija 2026. i poruku pape Lava XIV. „Jedan u Kristu, ujedineni u poslanju“, razumjeti povezanost zajedništva s Kristom i misijskoga poslanja te otkriti da je svaki krštenik pozvan biti misionar ondje gdje živi.

Odgajno – obrazovni ishodi:

objašnjava značenje pojmova misija, misionari i poslanje;

upoznaje povijesnu važnost 100. obljetnice Svjetskoga dana misija;

upoznaje papu Lava XIV. i njegovo misionarsko iskustvo u Peru;

prepoznaje povezanost jedinstva učenika s njihovim poslanjem;

razumije da je ljubav temelj kršćanskoga svjedočenja;

prepoznaje vlastitu odgovornost za izgradnju zajedništva;

uočava mogućnosti vlastitoga misijskog djelovanja u svakodnevnom životu;

osmišljava konkretan način sudjelovanja u obilježavanju 100. Svjetskoga dana misija

Nastavna sredstva i pomagala:

Biblija, fotografije pape Lava, misijskog djelovanja, o. Ante Gabrića, hamer papir, natpisi na karticama, uže, olovka, bilježnica bojice, flomasteri, ljepilo.

Metodički sustav: kombinirani (predavački, interpretacijsko-analitički s elementima stvaralačkoga)

Oblici rada: Frontalni rad, individualni rad, rad u paru i rad u skupinama.

Metode rada: Molitva, razgovor, promatranje, čitanje, rad na tekstu, analiza, zaključivanje, pisanje, kreativno izražavanje i praktični rad

Molitveni početak: Molitva Oče naš, Zdravo, Marijo i Slava Ocu

Motivacija:

Za motivaciju će nam poslužiti jedan veliki komad užeta.

Nekoliko učenika dobiva zadatak uhvatiti užu i povući ga svatko na svoju stranu. Nakon kratkog pokušaja učenici uočavaju da se užu ne pomiče prema zajedničkom cilju jer svatko djeluje u drugom smjeru.

Zatim svi učenici stanu u krug i uhvate isto užu. U sredinu kruga postavlja se fotografija ili riječ ispisana na papiru: **ISUS KRIST**

Učenici zajedno pokušavaju pomaknuti krug prema unaprijed određenom mjestu gdje se nalazi slika/riječ.

Nakon aktivnosti povezujemo njihovo iskustvo s temom:

Kada svatko djeluje za sebe i u različitom smjeru, teško je postići zajednički cilj. Kada smo povezani i usmjereni prema istome cilju, možemo djelovati zajedno.

Na užu se zatim dodaje druga kartica s riječju: **POSLANJE**

Najava: Točno prije sto godina 1926. papa Pio XI. utemeljio je Svjetski misijski dan. Ove 2026. godine obilježavamo taj veliki jubilej. Papa Lav XIV. za tu prigodu izabrao je geslo:

„JEDAN U KRISTU, UJEDINJENI U POSLANJU“

Danas ćemo otkriti zašto je za naše poslanje važno da budemo povezani s Kristom i jedni s drugima.

Obrada:

Učenici ostaju u krugu oko užeta.

Vjeroučitelj objašnjava da je tema uzeta iz Ivanovog Evanđelja. Ona proizlazi iz Isusove vlastite molitve za njegove učenike.

Učenicima se dijeli tekst **Iv 17, 20–26** svakom pojedinačno na papiru. Prije čitanja dajemo uputu da svaki učenik u tekstu pronađe ono što se odnosi na:

JEDINSTVO

POSLANJE

LJUBAV

Učenici samostalno u tišini čitaju tekst. Nakon toga još jednom se zajednički čita tekst naglas.

Nakon pročitano g teksta učenici označavaju: žutom bojom riječi povezane s jedinstvom, plavom bojom riječi povezane s poslanjem i crvenom bojom riječi povezane s ljubavlju.

Posebno se izdvajaju tri Isusove rečenice:

„Da svi budu jedno.“

„Da svijet uzvjeruje da si me Ti poslao.“

„Da ljubav kojom si Ti mene ljubio bude u njima.“

Razgovorom učenici zatim vlastitim riječima objašnjavaju što povezuje te tri rečenice uz pomoć postavljenih pitanja.

Jedinstvo

Što Isus želi za svoje učenike?

Koje riječi u tekstu govore o jedinstvu?

S kime Isus uspoređuje jedinstvo svojih učenika?

Je li dovoljno samo biti zajedno ili Isus govori o dubljem zajedništvu?

Što nas povezuje s Kristom i međusobno?

Učenici odgovaraju i svoje odgovore potkrepljuju dijelovima teksta.

Poslanje

Zašto Isus želi da njegovi učenici budu jedno?

Kome je njihovo zajedništvo namijenjeno?

Što bi svijet trebao prepoznati u njihovu zajedništvu?

Koje riječi u tekstu govore o poslanju?

Što znači biti poslan?

Učenici odgovaraju na temelju pročitana teksta i pronalaze dijelove koji potvrđuju njihove odgovore.

Ljubav

Što Isus govori o ljubavi?

Kakva ljubav treba biti među njegovim učenicima?

Odakle ta ljubav dolazi?

Kako je ljubav povezana s jedinstvom?

Kako je ljubav povezana s poslanjem?

Može li se Krist vjerodostojno svjedočiti bez ljubavi?

Učenici odgovaraju i povezuju svoje odgovore s označenim dijelovima teksta.

Razgovorom se dolazi do zaključka da Isusovo jedinstvo učenika nije samo zajedništvo radi njih samih, nego ima poslanje: njihovo zajedništvo treba pomoći da svijet upozna Krista. To se poslanje ostvaruje u ljubavi.

Učenici zatim u bilježnicu zapisuju tri glavne misli:

JEDAN U KRISTU

Biti jedan u Kristu znači biti povezan s Kristom i živjeti u zajedništvu s drugima.

UJEDINJENI U POSLANJU

Krist nas ne okuplja samo radi nas samih, nego nas šalje da svijet upozna njega.

POSLANI U LJUBAVI

Ljubav povezuje učenike i čini njihovo svjedočenje Krista vjerodostojnim.

Isus želi da njegovi učenici budu jedno, ali to jedinstvo nije samo radi njih. Ono ima poslanje: da svijet preko njih upozna Krista. A ono što ih međusobno povezuje jest ljubav.

Ne možemo govoriti o kršćanskom poslanju ako smo potpuno zatvoreni u sebe. Krist nas povezuje sa sobom i međusobno, a zatim nas šalje drugima.

Gdje nas šalje? Šalje nas drugima a druga riječ za slati drugima je misija ili misionar.

Produbljivanje sadržaja:

Objašnjavamo pojmove. Kratko objašnjava da misionari djeluju u različitim krajevima svijeta gdje naviještaju Evanđelje i služe ljudima. Njihovo poslanje obuhvaća evangelizaciju, katehezu, sakramentalni život, odgoj i obrazovanje, zdravstvenu i socijalnu pomoć te brigu za siromašne i ugrožene.

MISIJA = POSLANJE

MISIONAR = ONAJ KOJI JE POSLAN

Učenicima se pokaže nekoliko fotografija stvarnoga života misionara – primjerice misionara koji slavi misu, poučava djecu, posjećuje bolesne, radi sa siromašnima, gradi školu ili sudjeluje u životu lokalne zajednice.

Učenici promatraju fotografije bez prethodnog objašnjenja.

Svaki učenik odabire jednu fotografiju koja mu najviše govori o misionarskom poslanju i na papir zapisuje:

Što vidim?

Što misionar radi?

Kome služi?

Što time svjedoči?

Nekoliko učenika pročita svoje odgovore.

Zajednički se zatim promatraju fotografije i učenici otkrivaju različite načine na koje misionari žive svoje poslanje.

Vjeroučitelj tada pokazuje fotografiju pape Lava XIV. iz vremena njegova djelovanja u Peruu i uvodi njegov osobni primjer:

„Među misionarima o kojima danas govorimo bio je i čovjek koji danas nosi ime Lav XIV. Prije nego što je postao papa, kao augustinac djelovao je kao misionar u Peruu. Ondje je živio i služio ljudima, naviještao Evanđelje, poučavao i sudjelovao u životu tamošnjih kršćanskih zajednica.“

Učenici uspoređuju njegov primjer s fotografijama koje su prethodno promatrali:

Što je papa Lav XIV. ondje radio?

Kome je služio?

Kako je svojim životom naviještao Krista?

Što njegov primjer govori o tome što znači biti misionar?

Misionar ne donosi samo riječ o Kristu. On Krista svjedoči svojim životom, služenjem i ljubavlju prema ljudima među kojima živi. Papa Lav XIV. to je poslanje živio kao misionar u Peruu, a danas kao papa cijelu Crkvu podsjeća da je pozvana biti misionarska.

Aktualizacija:

100 DJELA ZA 100 GODINA

Vjeroučitelj povezuje dosadašnji rad s 100. obljetnicom i navodi jedan primjer misionarskog djelovanja iz naše zemlje.

Papa Lav XIV. bio je misionar. I iz Hrvatske su

kroz povijest odlazili brojni misionari koji su svoje poslanje živjeli po Isusovu primjeru naviještajući evanđelje, pomažući ljudima, gradeći zajednice i služeći onima kojima su bili poslani. Među njima je bio i o. Ante Gabrić rodом iz Metkovića, koji je desetljećima neumorno djelovao među siromašnim stanovništvom Indije.

Vjeroučitelj navodi i pokazuje na velikom hamer papiru njegovu misao. Iznad misli je slika o. Ante Gabrića

„Svijet je ipak lijep! Usred zavisti, mržnje i sebičnosti još se nađe rajskih kutova!“

I mi možemo svojim malim djelom učiniti jedan dio svijeta ljepšim. Ne moramo otići u daleke krajeve da bismo sudjelovali u misijskom poslanju Crkve. Možemo pomoći onima kojima misionari služe i svojim djelom pokazati da nisu zaboravljeni.

Budući da ove godine obilježavamo 100. obljetnicu Svjetskoga dana misija i svi smo dio misijskog poslanja Crkve, što mi možemo konkretno učiniti da ova obljetnica ne ostane samo na riječima? Možemo učiniti nešto i konkretno pomoći,

Sto godina – sto djela. To ne znači da ćemo mi sami napraviti stotinu djela, nego da želimo da se našim jednim konkretnim djelom pridružimo velikom zajedništvu svih onih koji žele učiniti nešto za misije.

Učenici se dijele u manje skupine ovisno o broju sudionika. Svaka skupina treba osmisliti jedno konkretno misijsko djelo koje je stvarno izvedivo u njihovim mogućnostima; u razredu, školi ili župi.

Kao poticaj mogu birati ponuđene mogućnosti:

pomoć – prikupiti konkretnu pomoć za određenu misiju - organizirati prikupljanje školskoga pribora, knjiga ili drugih stvari potrebnih u konkretnoj misiji;

darivanje – pripremiti darove, poruke ili

čestitke za djecu i zajednice u misijama;

molitva – organizirati molitvu misijske krunice za misionare i ljude kojima služe;

izrada – izraditi čestitke, ukrase, narukvice ili druge prigodne predmete te ih predstaviti i ponuditi na Misijsku nedjelju, a prikupljeni prihod namijeniti za misije;

izložba – pripremiti izložbu o životu i radu hrvatskih misionara ili o jednoj konkretnoj misiji te izložbu postaviti u holu škole ili župnih prostorija;

predstavljanje – pripremiti kratki program ili prezentaciju kojim će razrednoj ili župnoj zajednici približiti život misionara i potrebe ljudi kojima služe.

Svaka skupina može odabrati jednu od ponuđenih mogućnosti ili osmisliti vlastiti prijedlog. Pritom moraju voditi računa da je djelo konkretno, ostvarivo i povezano sa stvarnom pomoći misijama.

Za svoj prijedlog odgovaraju na četiri pitanja koja se nalaze na papiru A4:

ŠTO? – Što ćemo učiniti?

KOME? – Kome želimo pomoći?

KAKO? – Kako ćemo to ostvariti?

KADA? – Kada ćemo ga provesti?

Skupine predstavljaju svoje prijedloge. Predstavnik svake skupine lijepi svoj papir s odgovorima na hamer oko natpisa Svijet je ipak lijep! Zatim se zajednički odabire jedna akcija koju će stvarno provesti.

Naše jedno djelo ne mora ostati samo naše. Možemo njime potaknuti druge razrede, učenike, roditelje, župljane ili druge skupine u župi da učine svoje djelo za misije. Tako se jedno djelo može pretvoriti u drugo, pa u treće – sve dok zajedno ne dođemo do 100 djela za 100 godina.

Tako „100 djela za 100 godina“ neće biti samo naziv akcije, nego poziv da se lanac dobrote i misijskoga djelovanja širi. Mi činimo svoje prvo djelo, a zatim pozivamo druge da učine svoje. I konkretno u djelo provedemo odabrano papino geslo „Jedan u Kristu ujedineni u poslanju!“

Molitveni završetak:

Susret završavamo molitvom. Vraćamo se užetu s početka i stanemo ponovo u krug oko slike Isusa Krista. Nakon toga svatko za sebe u svom srcu zahvali na daru misija i misionara

Nakon kratke tišine zajedno molimo:

Gospodine Isuse,
ti nas pozivaš da budemo jedno.
Poveži nas svojom ljubavlju
i učini nas spremnima služiti drugima.
Pomozi nam da prepoznamo
gdje smo poslani
i da ondje gdje živimo
budemo tvoji svjedoci.

Blagoslovi sve misionare i misionarke
koji naviještaju tvoju Radosnu vijest
po cijelome svijetu.

Daj da i mi svojim riječima, djelima,
molitvom i ljubavlju
sudjelujemo u poslanju tvoje Crkve.

Amen.

MISIJSKA KRUNICA

Priprema u suradnji s Papinskim misijskim djelima Slovačke,
www.misijnediela.sk

Danas nećemo samo moliti krunicu. Krenut ćemo na put oko svijeta i u svakoj desetici jedan kontinent povjeriti Božjoj ljubavi.

Pred nama je maslina – znak mira. Na njoj će se, jednu po jednu, pojavljivati srca u bojama kontinenta. Svako srce podsjetit će nas da nijedan narod nije dalek kada ga nosimo u srcu i kada za njega molimo.

Afrika, Amerika, Europa, Oceanija i Azija – različiti jezici, kulture, narodi i životne priče, a jedan isti Bog koji poznaje svako ljudsko srce.

Misionari često odlaze tamo gdje je teško, ali mi možemo poći s njima – svojom molitvom. Možemo biti blizu čovjeku kojega nikada nećemo upoznati, djetetu čije ime ne znamo, obitelji koja čeka nadu, Crkvi koja raste u siromaštvu, progonstvu ili tišini.

Zato ovu krunicu molimo **za misije, za misionare i mir u svijetu.**

Neka svaka desetica bude naše malo putovanje.

Neka svaka boja bude jedan dio svijeta koji povjeravamo Bogu.

A neka svako srce na ovoj maslini bude podsjetnik da **svijet ne mijenjamo samo velikim djelima – mijenjamo ga i onda kada za nekoga iskreno molimo.**

Gospodine, raširi naše srce koliko je širok svijet.

Daj nam oči koje vide čovjeka, srce koje suosjeća i ruke spremne pomoći.

A našu molitvu učini grančicom mira koju danas pružamo svijetu.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

NAPOMENA ZA PRIPREMU: Sprijeda se nalazi maslina – simbol mira. Prije svake desetice na maslinu ćemo objesiti srce u boji kontinenta, pročitati kratku molitvu i najaviti desetice. Ako maslina nije dostupna, može se koristiti druga prikladna grana, simbolično stablo, globus ili karta svijeta. Srca se mogu postavljati na pojedine kontinente na karti ili globusu, čime se vizualno prati molitveno putovanje kroz Afriku, Ameriku, Europu, Oceaniju i Aziju. Važno je da pripremljeni simbol na jednostavan način podsjeća na svijet koji u ovoj molitvi povjeravamo Bogu.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Molimo Misijsku krunicu koju prikazujemo za ljude u misijskim zemljama, za misionare i za mir u svijetu. Simbol mira je maslinova grančica, zato se i ovdje pred nama nalazi maslina. Gospodine, molimo te, svojom ljubavlju i mirom zagrliti cijeli svijet.

Vjerujem u Boga, Oca svemogućega, Stvoritelja neba i zemlje, i u Isusa Krista, Sina njegova jedinoga, Gospodina našega, koji je začet po Duhu Svetom, rođen od Marije Djevice, mučen pod Poncijem Pilatom, raspet, umro i pokopan. Sašao nad pakao, treći dan uskrsnuo od mrtvih, uzašao na nebesa, sjedi o desnu Boga Oca svemogućega. Odonud će doći suditi žive i mrtve. Vjerujem u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela i život vječni. Amen.

Oče naš...

3x Zdravo, Marijo...

Molitve prije desetice:

a) ... Isus, koji neka uređuje naše misli.

b) ... Isus, koji neka upravlja našim riječima.

c) ... Isus, koji neka vodi naša djela.

Slava Ocu...

(Na maslinu objesimo zeleno srce.)

Zelena je boja Afrike i podsjeća nas na boju tropskih prašuma. Gospodine Isuse, po zagovoru Djevice Marije, povjeravamo ti Afriku, kontinent patnje, ali i duboke vjere. Raspiri u srcima njezinih ljudi nadu i ljubav.

1. desetica slavnog otajstva:

... Isus, koji je slavno od mrtvih uskrsnuo.

Oče naš... 10x Zdravo, Marijo... Slava Ocu...

O, Isuse, oprosti nam naše grijehе, sačuvaj nas od paklenoga ognja, privedi u nebo sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.

(Na maslinu objesimo crveno srce.)

Crvena je boja Amerike jer simbolizira boju kože domorodačkih naroda, ali i krv mnogih misionara koji su položili život naviještajući Evandjelje. Gospodine Isuse, po zagovoru Djevice Marije, blagoslovi Ameriku u svoj njezinoj raznolikosti. Neka svijetu donese plodove pravednosti, mira i milosrđa.

2. desetica slavnog otajstva:

... Isus, koji je slavno na nebo uzašao.

Oče naš... 10x Zdravo, Marijo... Slava Ocu...

O, Isuse, oprosti nam naše grijehе, sačuvaj nas od paklenoga ognja, privedi u nebo sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.

(Na maslinu objesimo bijelo srce.)

Bijela je boja Europe. Simbolizira boju naše kože, ali i Papu. Gospodine Isuse, po zagovoru Djevice Marije, obrati srca ljudi u Europi koja je nekoć nosila svjetlo vjere svijetu. Obnovi u njoj duh poniznosti i istine kako bi ponovno zasjala tvojom

ljubavlju.

3. desetica slavnog otajstva:

... Isus, koji nam je poslao Duha Svetoga.

Oče naš... 10x Zdravo, Marijo... Slava Ocu...

O, Isuse, oprosti nam naše grijehе, sačuvaj nas od paklenoga ognja, privedi u nebo sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.

(Na maslinu objesimo plavo srce.)

Plava nas boja podsjeća na oceane te zemlje Oceanije i Australije. Gospodine Isuse, po zagovoru Djevice Marije, pogledaj na Australiju, Oceaniju i njezine rasute otoke. Ulij u srca njihovih stanovnika duboku vjeru.

4. desetica slavnog otajstva:

... Isus, koji je tebe, Djevice, na nebo uzeo.

Oče naš... 10x Zdravo, Marijo... Slava Ocu...

O, Isuse, oprosti nam naše grijehе, sačuvaj nas od paklenoga ognja, privedi u nebo sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.

(Na maslinu objesimo žuto srce.)

Žuta je boja svitanja na istoku i predstavlja Aziju. Gospodine Isuse, po zagovoru Djevice Marije, blagoslovi narode Azije, gdje se rađaju velike duhovne čežnje. Daj da svjetlo Evandjelja proдре u sve zakutke ovoga raznolikoga kontinenta.

5. desetica slavnog otajstva:

... Isus, koji je tebe, Djevice, na nebu okrunio.

Oče naš... 10x Zdravo, Marijo... Slava Ocu...

O, Isuse, oprosti nam naše grijehе, sačuvaj nas od paklenoga ognja, privedi u nebo sve duše, osobito one kojima je najpotrebnije tvoje milosrđe.

Na nakanu Svetoga Oca:

Oče naš... Zdravo, Marijo... Slava Ocu.

Gospodine Isuse Kriste, usliši Svetoga Oca, papu Lava, svoga namjesnika, da postigne sve ono za što u tvoje ime moli nebeskoga Oca. Jer ti živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Naše putovanje ovdje ne završava! Kad skinemo srce s masline, ne skidamo iz srca čovjeka za kojega smo molili. Nosimo ga sa sobom. Možda ne možemo otići u Afriku, Aziju, Oceaniju ili Ameriku. Možda nikada nećemo upoznati misionara za kojega smo danas molili. Ali možemo moliti i pomoći. Možemo širiti mir ondje gdje živimo. Jer misije počinju u našem srcu – i nastavljaju se našim riječima, djelima i ljubavlju. Svijet je velik, ali ljubav nema granica.

Pripremila: Papinska misijska djela u RH i BiH

(Izložiti Presveti Oltarski Sakrament. Kratka tišina.)

Gospodine Isuse, evo nas pred Tobom.

Ne dolazimo Ti samo govoriti o misijama. Dolazimo Ti dopustiti da nas Ti pošalješ.

Poznaješ svakoga čovjeka. Poznaješ njegove potrebe, njegove strahove, njegove rane i njegove čežnje.

Poznaješ misionare koji danas služe daleko od svojih domovina, ali poznaješ i ljude koje mi svakoga dana susrećemo.

Zato Te večeras pitamo:

Gospodine, gdje je moja Niniva?

Kome me Ti šalješ?

(tišina)

Bog je pozvao proroka Jonu i poslao ga u Ninivu.

Jona nije odmah želio poći. Imao je svoje planove i svoje strahove. Ipak, Bog nije odustao ni od Jone ni od Ninive.

I danas Bog poziva.

Nekoga šalje u daleke zemlje.

Nekoga u vlastitu obitelj.

Nekoga među bolesne, siromašne, djecu i usamljene.

Nekoga jednostavno čovjeku koji mu je svaki dan na putu.

Svatko od nas ima svoju Ninivu.

Gospodine, oprosti nam kada čujemo Tvoj poziv, a pravimo se da ga nismo čuli.

Daj nam hrabrosti napraviti prvi korak.

Gospodine, evo nas – pošalji nas.

(tišina)

Isus nas upozorava da vjeru možemo pretvoriti u teret umjesto u Radosnu vijest.

Možemo govoriti o Bogu, a nekoga svojim riječima udaljiti od Boga.

Možemo čuvati ključeve, a vrata ostaviti zaključana.

Zato večeras ne gledajmo druge. Pogledajmo sebe.

**Jesam li nekome vjeru učinio teretom?
Jesam li nekoga osudio umjesto da mu pomognem?**

Jesam li nekome zatvorio vrata prema Bogu?

(tišina)

Gospodine, učini nas ljudima koji **otvaraju, a ne zatvaraju; oslobađaju, a ne opterećuju; približavaju, a ne udaljuju.**

Neka naša riječ, naš pogled i naš život budu vrata kroz koja će netko moći susresti Tebe.

(pjesma)

3. „Kruh naš svagdanji“

Misionari nam svjedoče o ljudima koji gladuju za kruhom.

O majkama koje ne znaju što će sutra staviti pred svoju djecu.

O djeci koja čekaju obrok s praznom posudom u rukama.

O bolesnima i nemoćnima koji nemaju nikoga.

Ali govore nam i o drugoj gladi:

gladi za Kristom.

Čovjek može imati pun stol, a prazno srce. Može imati sigurnost, novac i sve što mu treba, a ipak biti gladan smisla, ljubavi i nade.

Gospodine, večeras Te molimo:

Za gladne – da dobiju kruh.

Za siromašne – da dobiju dostojanstvo.

Za usamljene – da dobiju blizinu.

Za one koji Te traže – da Te pronađu.

A nama daj **glad za Tobom.**

Ne dopusti da imamo pune ruke, a zatvoreno srce.

Daj nam vjeru koja postaje djelo, ljubav koja se zauzima i nadu koja ne odustaje.

(tišina)

4. „Podajte Bogu ono što je Božje“

Isus kaže:

„Podajte caru carevo, a Bogu Božje.“

Novac nosi carevu sliku.

Ali **čovjek nosi Božju sliku.**

Na licu glasnog djeteta.

Na licu bolesnika.

Na licu siromašnoga.

Na licu usamljenoga.

Na licu čovjeka kojega možda svakoga dana susrećemo, a ne primjećujemo.

Gospodine, daj nam oči koje vide.

Da vidimo onoga kojega drugi ne vide.

Da čujemo onoga čiji se glas ne čuje.

Da zastanemo ondje gdje bismo inače samo prošli.

Možda ne možemo svi otići u daleke misije.

Ali svi možemo biti misionari.

Možemo moliti.

Možemo darivati.

Možemo pomoći.

Možemo otvoriti vrata.

Možemo biti blizu.

Možemo početi upravo ondje gdje jesmo.

(duža tišina)

Završna molitva

Gospodine Isuse,

pošalji nas tamo gdje nas trebaš.

Daj nam srce koje neće ostati ravnodušno, oči koje će prepoznati Tvoju sliku u svakom čovjeku, ruke spremne pomoći i noge spremne krenuti.

Blagoslovi naše misionare i misionarke. Budi s njima u svakom koraku, u svakom selu, školi, bolnici i domu.

A nama pokaži našu malu Ninivu i čovjeka kojemu smo danas poslani.

Daj da naše klanjanje ne završi kada izađemo iz crkve, nego da se nastavi u susretu

DODATAK

BISKUPIJSKI RAVNATELJI PMD

PO NAD/BISKUPIJAMA U RH

Zagrebačka nadbiskupija	Preč. Matija PAVLAKOVIĆ	Voćarska cesta 106, p.p. 110 10001 ZAGREB
Bjelovarsko križevačka Biskupija	Vlč. Mijo POSAVEC	Župa Presvetog Trojstva Rovišće Trg hrvatskih branitelja 13 43212 ROVIŠĆE
Križevačka eparhija	Preč. Ivan GRINIŠIN	GKT. Župni ured Okrugljačka 9 10090 SUSEDGRAD
Sisačka biskupija	Vlč. Ivan FALETAR	Župa sv. Marije Magdalene Matije Gupca 29 44210 SUNJA
Varaždinska biskupija	Vlč. Ivan KLJUNIĆ	Župa Sedam Žalosti BDM i Sv. Križa, Alojzija Stepinca 2 40329 KOTORIBA
Splitsko-makarska nadbiskupija	Don Ante GABRILO	Župa Presvetog Srca Isusova Trg Ivana Pavla II. 1, Košute 21240 TRILJ
Dubrovačka biskupija	P. Marijan ZUBAK	Župa Presvetog Spasitelja Malo selo 3 20236 MOKOŠICA
Hvarska biskupija	Don Ljubomir GALOV	Župa sv. Nikole Ulica kardinala Stepinca 10 21485 KOMIŽA
Šibenska biskupija	Fra Ante VUKUŠIĆ	Župa sv. Ivana Krstitelja Uz cestu 51 22221 LOZOVAC
Riječka nadbiskupija	Mons. Sanjin FRANCETIĆ	Župa uznesenja BDM, Ulica Pavla Rittera Vitezovića 3, 51000 RIJEKA
Gospićko-senjska biskupija	Vlč. Pero JURČEVIĆ	Župa sv. Ivana Krstitelja Gornji Kosinj 34 53203 KOSINJ
Krčka biskupija	Don Božidar VOLARIĆ	Župa Sv. Ivana Krstitelja Lopar 291 51281 LOPAR
Porečka i Pulska biskupija	Vlč. Mirko VUKŠIĆ	Župa uznesenja BDM i sv. Peregrina Ernesta Miloša 13 52470 UMAG

Đakovačko-osječka nadbiskupija	Preč. Ante ŠIŠKO	Sv. Ćiril i Metoda, slavenski ap. Marka Divalta 71 31000 OSIJEK
Požeška biskupija	Vlč. Perica MATANOVIĆ	Župa Gospe Fatimske Alojzija Stepinca 127 31500 NAŠICE
Zadarska nadbiskupija	Don Jerko VULETA	Župa sv. Anselma Branimirova 2 23232 NIN
Vojni ordinarijat	Vlč. Slavko RAJIČ	Tupekova 16s 10360 SESVETE

BISKUPIJSKI RAVNATELJI PMD U BIH

Mostarsko - duvanjska i Trebinjsko - mrkanska biskupija	Don Pero MILIČEVIĆ	Župa sv. Luke - Ilići Barakovac b.b. 88000 MOSTAR
Vrhbosanska nadbiskupija	Fra Stipan RADIĆ	Samostan sv. Ante, Bistrik Franjevačka 6 71000 SARAJEVO
Banjalučka biskupija	Vlč. Boris LJEVAK	Župa sv. Ilije Proroka Ul. Nikole Bojinovića 19 80230 GLAMOČ
Vojni ordinarijat	Vlč. Josip TADIĆ	Ministarstvo obrane BiH Ured katoličkog dušobrižništva Hamdije Kreševljakovića 98 71000 SARAJEVO

POPIS MISIONARA PO ZEMLJAMA POD SKRBI KONGREGACIJE ZA EVANGELIZACIJU NARODA

AFRIKA

Benin:

1. S. Doroteja Dundjer, Družba Marijinih sestara čudotvorne medaljice
2. S. Ivančica Fulir, Družba Marijinih sestara čudotvorne medaljice

Kamerun:

1. Vlč. Karlo Prpić, svećenik Požeške biskupije

Demokratska Republika Kongo:

1. Fra Ilija Barišić, svećenik Franjevačke provincije Zadar
2. Fra Pere Čuić, svećenik Hercegovačke franjevačke provincije
3. S. Blaženka Barun, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija
4. S. Erika Dadić, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija
5. S. Mirabilis Višić, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija
6. S. Mirjam Penić, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija
7. S. Mislava Prkić, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija
8. S. Romana Baković, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija
9. S. Samuela Šimunović, Družba školskih sestara franjevki – Splitska provincija

Etiopija:

1. Don Josip Ivan Soldo, svećenik Hrvatske salezijanske provincije

Kenija:

1. Fra Miroslav Babić, svećenik Franjevačke provincije Bosna Srebrena

Madagaskar:

1. S. Marica Jelić, Družba kćeri Marije pomoćnice

Nigerija:

1. S. Ana Marija Maleš, Družba karmelićanki Božanskog Srca Isusova
2. S. Lucija Vincek, Družba karmelićanki Božanskog Srca Isusova

Ruanda:

1. Don Danko Litrić, svećenik Hrvatske salezijanske provincije

Tanzanija:

1. Don Ante Batarelo, svećenik Splitsko – makarske nadbiskupije
2. Don Nikola Sarić, svećenik Splitsko – makarske nadbiskupije
3. Don Dražan Klapež, svećenik Splitsko – makarske nadbiskupije
4. Don Velimir Tomić, svećenik Mostarsko – duvanjske biskupije

Uganda:

1. S. Vedrana Ljubić, Družba Kćeri Božje ljubavi
2. S. Bogdana Markić, Družba Kćeri Božje ljubavi
3. Vlč. Gabrijel Jukić, svećenik Vrhbosanske nadbiskupije
4. Don Jakoslav Banić, svećenik Splitsko – makarske nadbiskupije
5. S. Ivka Lučić, Družba školskih sestara franjevki – Bosansko - hrvatska provincija
6. S. Elizabeta Žuljević, Družba školskih sestara franjevki – Bosansko - hrvatska provincija
7. S. Kata Karadža, Družba školskih sestara franjevki – Bosansko - hrvatska provincija
8. S. Vesna Bošnjak, Družba školskih sestara franjevki – Bosansko - hrvatska provincija

Zambija:

1. Don Boris Dabo, svećenik Krčke biskupije
2. Fra Ivica Perić, svećenik Franjevačke provincije Bosna Srebrena

AZIJA

Mongolija:

1. Marko Dropuljić, salezijanski bogoslov

OCEANIJA

Papua Nova Gvineja:

1. Krešo Gabričević, salezijanski bogoslov

Salomonski otoci:

1. S. Augustina Nikolić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
2. S. Ruža Raić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
3. S. Magdalena Marić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
4. S. Veronika Ćibarić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog

JUŽNA I SREDNJA AMERIKA

Bolivija:

1. Fra Ivica Vrbić, svećenik Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Mandića
2. O. Karlo Ćavar, svećenik Hrvatske dominikanske provincije

Čile:

1. S. Adelina Franov, Družba kćeri milosrđa

Ekvador:

1. Don Luka Pranjić, svećenik Porečke i Pulske biskupije
2. S. Klementina Banožić, Družba Službenica milosrđa
3. S. Iva Jelić, Družba Službenica milosrđa
4. S. Lenka Čović, Zajednica Krista misionara molitelja
5. S. Magdalena Juretić, Zajednica Krista misionara molitelja

Peru:

1. Vlč. Marko Jukić, svećenik Vrhbosanske nadbiskupije
2. S. M. Juliana Beretić, Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje

Venezuela:

1. Don Tomislav Puškarić, svećenik Hrvatske salezijanske provincije

SJEVERNA AMERIKA**Antigva i Barbuda:**

1. O. Ante Jerončić, Družba Božje riječi – verbiti

Dominikanska Republika:

1. Don Marijan Zovak, svećenik Hrvatske salezijanske provincije

Haiti:

1. S. Liberija Filipović, Družba služavki Malog Isusa
2. S. Ana Uložnik, Družba služavki Malog Isusa
3. S. Mirjam Filipović, Družba služavki Kristovih

POPIS MISIONARA PO ZEMLJAMA KOJE NISU POD SKRBI KONGREGACIJE ZA EVANGELIZACIJU NARODA

JUŽNA I SREDNJA AMERIKA

Argentina:

1. S. Nives Kozarić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
2. S. Edita Lukić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
3. S. Vincenta Marić, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
4. S. Stanislava Saćer, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog
5. S. Samuela Vilenica, Družba sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog

Brazil:

1. O. Milan Knezović, svećenik Družbe Božje riječi
2. S. Vendelina Kvesić, Družba karmelićanki Božanskog Srca Isusova
3. S. Beatrica Krstačić, Družba milosrdnih sestara sv. Križa
4. Rafael Gašpar, salezijanski bogoslov

EUROPA

Albanija:

1. S. Mirjam Glavina, Red bosonogih karmelićanki
2. S. Mihaela Grbeš, Red bosonogih karmelićanki
3. S. Ana Milković, Red bosonogih karmelićanki
4. S. Ancila Lulgjuraj, Red bosonogih karmelićanki
5. Fra Ilija Kovačević, svećenik Franjevačke provincije Bosna Srebrena

Island:

1. S. Celestina Gavrić, Družba karmelićanki Božanskog Srca Isusova

Kosovo:

1. S. Miroljuba Anđelić, Družba kćeri Božje ljubavi
2. Fra Lovro Gavran, svećenik Franjevačke provincije Bosna Srebrena

REDOVNICA: 44

REDOVNIKA: 17

DIJECEZANSKIH SVEĆENIKA: 10

UKUPNO: 71

FULTON J. SHEEN – NOVI BLAŽENIK I GLAS RADOSNE VIJESTI

Fulton Sheen rođen je 8. svibnja 1895. u El Pasu u Illinoisu u SAD-u. Sa 24 godine bio je zaređen za svećenika i nakon što je stekao doktorat iz teologije u Rimu, vratio se u SAD gdje je započeo svoje poslanje kao župnik u predgrađu. Od 1926. do 1950. predavao je filozofiju na Katoličkom sveučilištu u Washingtonu. Godine 1930., na poziv američke radio postaje NBC, sudjelovao je svake nedjelje u radijskoj emisiji pod nazivom „Katolički sat“. Godine 1950. njegov jasan i razumljiv jezik stigao je do televizijskih gledatelja. Njegova misija kao televizijskog propovjednika počinje s emisijom na NBC-u „Vrijedi živjeti“. Emisiju je svaki tjedan pratilo više od trideset milijuna gledatelja. Medije je koristio za prenošenje Radosne vijesti, znanja i poruke Božje ljubavi. Napisao je stotine knjiga i članaka te snimio brojne radijske i televizijske emisije. 1950. godine imenovan je nacionalnim ravnateljem Društva za širenje vjere. Počinje dugi niz putovanja u Aziju, Afriku i Oceaniju. Dana 11. lipnja 1951. posvećen je za biskupa, a 1966. imenovan je biskupom u Rochesteru. Umro je 9. prosinca 1979. u New Yorku.

Američki nadbiskup Fulton J. Sheen, proglašen je blaženim u četvrtak 24. rujna 2026. godine u St. Louisu u Sjedinjenim Američkim Državama. Misu beatifikacije predslavio je kardinal Luis Antonio Tagle, izaslanik Svetog Oca.

„Najveća ljubavna priča svih vremena sadržana je u maloj, bijeloj hostiji.“
NADBISKUP FULTON J. SHEEN

Pozivam vas sve
da shvatite hitnost neprestanog misijskog obraćenja
te da zajedno tražite načine
**kako biti misionarska Crkva koja će izliječiti naš svijet,
toliko ispunjen napetostima, sukobima i ratovima.**
U toj važnoj zadaći
rad Papinskih misijskih djela ostaje od presudne važnosti.

Papa Lav XIV.

(Generalna skupština Papinskih misijskih djela u Rimu, lipanj 2026.)

